

de Olifant

Ledenmagazine van D66 Amsterdam, februari 2009

[Speciaal deel over de stadsdelen soap](#)

[De PvdA nota over integratie](#)

[Gesprek met Ageeth Telleman](#)

[De Europese kandidaten](#)

[Portret afdeling Eindhoven](#)

[Debatwedstrijd Amsterdam-Rotterdam](#)

Van de redactie

De stadsdelen. Echt populair zullen ze nooit worden. In hun beste vorm functioneren ze als een soort Haarlemmerolie tussen de zoekende burger en de gemeentelijke overheid. Vaker hoor je mensen echter klagen over de stadsdelen als extra bureaucratistische laag die het gapende gat tussen overheid en bewoner alleen maar groter maakt.

De Commissie Verbetering Bestuur, de commissie Mertens, heeft de boel onlangs in ieder geval flink opgeschud met haar pleidooi voor het terugbrengen van het aantal stadsdelen tot zeven. Hoewel dat wederom een flinke reorganisatie zal vergen, zal dat velen als muziek in de oren klinken. En ofschoon er ook de nodige weerstand bestaat tegen een

dergelijke inkrimping, lijkt het er niet op dat het huidige aantal van veertien gehandhaafd zal blijven.

Gevoelsmatig moet ik zeggen dat een verdeling van de stad in zeven sub-steden mij een vrij natuurlijke vorm lijkt. Met alle respect voor de huidige politici en ambtenaren vermoed ik dat de doelmatigheid van het totale stadsbestuur erop vooruit zal gaan. Als hoofdredacteur van de Olifant zal ik dat niet meer meemaken. Om ook nog wat tijd over te houden voor activiteiten buiten de partij, wil ik me voorlopig met betrekking tot D66 even concentreren op het duo-raads-lidmaatschap in de binnenstad. Dat neemt immers al behoorlijk veel tijd in beslag, en ik draag mijn stadsdeel nou eenmaal een warm hart toe. Veel leesplezier en tot snel,
Thijs Baas

Leesbaarheid

De Olifant kan gemakkelijk uitgeprint worden op A-4 formaat. Gewoon icoontje print in uw Adobe viewer aanklikken. Kleur besparen? Gewoon op zwart wit uitprinten kan ook.

Inhoud (klik op de titel om erheen te gaan)

3 Actueel:	De integratienota van de PvdA
6 Europese verkiezingen:	Kandidatenpresentatie + campagne
9 Afdeling:	Afscheid van Ageeth Telleman als voorzitter
12 Bij de burenen:	Portret van de afdeling Eindhoven
15 Discussie:	Relax: de wereld gaat nog niet ten onder
18 Actueel Amsterdam:	Speciaal gedeelte over stadsdelen
19 Stadsdelen special:	Gids in de stadsdeelkunde
21 Stadsdelen special:	Een klucht in 14 delen
23 Stadsdelen special:	Weg met de stadsdelen
24 Lokaal:	Verslag D-Café
25 Afdeling:	Van het bestuur
26 Regio:	Uit de regio
27 Debat:	Verslag debatwedstrijd Amsterdam-Rotterdam
27 Colofon:	Redactie en medewerkers

ACTUEEL

De integratienota van de PvdA

De Partij van de Arbeid wijdt een heel congres aan integratie en de verschillen van mening die daarover binnen de partij bestaan. De resolutie/nota daarover zorgde al voor opschudding.

Door Frans Verhagen

De PvdA verdient lof voor het schrijven van een integratienota. Nou ja, eigenlijk is het een congresresolutie die in maart besproken wordt. Ze zijn er een beetje laat mee, maar wie klaagt daarover als onze eigen partij weinig tot niets over dit onderwerp heeft geproduceerd?

Er staan in deze lange notitie (kan niemand in Den Haag iets korts schrijven?) veel dingen waar D66 het mee eens kan zijn. Vooral de nadruk op burgerschap en het handhaven van de rechtsregels zoals die voor alle burgers gelden. Dat zou zo uit ons verkiezingsprogramma moeten kunnen komen. Persoonlijk was ik ook erg blij

met de stellingname dat kinderen van niet-Nederlandse ouders met een permanente verblijfsvergunning het recht moeten krijgen om bij geboorte Nederlands te worden in plaats van te moeten wachten tot ze achttien zijn. Dit is natuurlijk cruciaal om mensen die hier geboren zijn en hier opgegroeid, net als u en ik, een gevoel van burgerschap mee te geven en, in één moeite door, hen daarop te kunnen aanspreken. Lousewies van der Laan pleitte er indertijd voor en ik zeur er zelf ook al jaren over. Mooi dat de PvdA, nu in de regering, zorgt dat dit tot stand gaat komen. Misschien hebben ze wat hulp van ons nodig. Het is een D66-punt bij uitstek.

Het document wordt helaas ontsierd door concrete Haagse voorbeelden die niets toevoegen. Gaan we nu echt weer zitten te zeuren over handen schudden, burka's en Sinterklaas? Spaar me. En dan dat gehamer op dubbele paspoorten en nationaliteit.

Vooraf dat laatste leidt tot veel gemeenplaatsen die, ook al zijn ze waar, open deuren lijken.

'Een veranderend Nederland in een veranderende wereld', is zo'n tussenkop. We zijn inmiddels allemaal slachtoffer geworden, want ja, verandering is ons dagelijks lot. Sorry hoor, maar die veranderingen waren er altijd al, en in een stroomversnelling sinds de

jaren zestig. Met nieuwe aangekomen of hier geboren etnische Nederlanders heeft dat weinig te maken.

Andere geschiedenis

De vaststelling, in de eerste alinea al, dat je een geschiedenis in een ander land hebt

De nadruk op burgerschap en de rechtsregels: dat zou zo uit ons verkiezingsprogramma moeten komen

als je ouders of grootouders in het buitenland geboren zijn, blijft raar. Het gaat toch om de burgers zelf. De geschiedenis van kinderen en kleinkinderen is gewoon hier gemaakt. Of we steeds meer van elkaar verschillen weet ik zonet nog niet. In mijn jeugd

waren de verschillen tussen katholiek, protestant en de rest veel groter – en de feitelijke segregatie ook. Maar enfin. Het is waar dat onbehagen deel is van immigreren, zowel bij de nieuwkomers als de ontvangers. En dat houdt niet op bij de tweede en derde generatie (een term die overigens helemaal niet wordt gebruikt).

Nederland is de afgelopen dertig jaar waanzinnig veranderd en slechts een klein deel daarvan heeft met etnische Nederlanders te maken. Zo zijn we allemaal slachtoffer, zoals Bas Heijne terecht opmerkte. Volgens de PvdA is het motto acceptatie. Na 'vermijding en

conflict' moeten we nu naar acceptatie. Ik weet niet precies wat dat is. Wie wat moet 'accepteren'. Maar we hebben er 'perspectief' voor nodig, schijnbaar.

Volgens de PvdA moeten 'nieuwkomers', hun kinderen en kleinkinderen 'zonder voorbehoud kiezen voor de Nederlandse samenleving'. Ik vind dat een rare constructie en dan zeg ik het vriendelijk. Eigenlijk is het een schande dat de PvdA hier een kunstmatig onderscheid creeert tussen gene-

raties van etnische Nederlanders en de rest. Er is een zij en er is een wij.

Dit zijn gevaarlijke nonsens. We hebben het over medeburgers die hier zijn geboren, hier zijn opgegroeid en hier actief zijn. In elk geval de laatste twee aspecten en

steeds meer ook het eerste. Hoezo kiezen? Je bent toch gewoon net als Nederlanders die geen ouders uit het buitenland hebben. Daar vraag je toch geen keuze van? Of zou de PvdA een soort belijdenis willen laten afleggen bij volwassenheid?

Er zit veel flinke taal in de nota. Een deel daarvan is gewoon run of the mill, zaken waar niemand het mee oneens is, al suggereert Wilders dat dat wel zo is. Zo moet in de PvdA-visie de overheid de rechtsstaat handhaven. Daar kan ik het niet genoeg mee eens zijn. Gewoon de regels toepassen, voor iedereen gelijk (voor rotjong, voor voetbalsupporters, voor

Urkse cokesnuivers en voor SGP-vrouwen). De tweede pijler is 'verheffing en emancipatie'. Mijn probleem hier is dat dit onderdeel wordt gemaakt van een minderhedenbeleid, of integratiebeleid, zo u wilt. Maar dat was toch altijd 'gewoon' PvdA-beleid? Het is grotendeels een klassenprobleem en die analyse mis ik hier. Wat er in het hoofdstuk "Ons Nederland" (oeff) wordt gezegd, daar ben ik het voornamelijk mee eens. Rechtsstaat. Burgerschap. Onderwijs. Niet over de paspoorten. Als reden dat we die niet mogen hebben noemt de PvdA dat het voor de burger 'belastend en vervelend' is. Mogen we dat misschien zelf uitmaken?

Over religie heb ik een steilere opvatting dan de PvdA. Volgens de partij houdt de scheiding van kerk en staat nog niet in dat politici zich

mensen doen, niet wat ze denken. En wat de PvdA hier zegt, botst met het rechtsstaatsidee dat ze eerder opzetten.

Het is een schande dat de PvdA een onderscheid creeert tussen 'zij' en 'wij'

'niet met religie zouden moeten bezighouden'. Motivatie: religie vertraagt of versnelt bepaalde maatschappelijke processen. Vervolgens wordt gezegd dat uiteraard de overheid neutraal staat. Waarom dan zo'n lange paraagraaf die niets zegt en alleen vragen oproept? En wat een onzin. Waarom zouden politici zich met geloof bezighouden? Ik ben geïnteresseerd in wat

In het derde hoofdstuk 'De weg naar ons Nederland' (oeff) wordt het beleid voorgesteld. Daar gaat weer een open deur: voor integratiebeleid is een effectieve publieke sector nodig is. Dat is toch voor alle beleid nodig? Vervolgens worden handenschudden, burka's en vrouwen cursussen opgevoerd als 'kwesties die raken aan de kernwaarden van onze rechtsstaat'. Waarom dat zo is wordt niet uitgelegd. Een D66'er weet wel beter. Als Wouter Bos 'Ons Nederland' vertaalt in 'links patriottisme'

of 'een beschaafde vorm van nationalisme' dan begint het echt onaangenaam te worden. Voor het oplossen van conflicten (zoals zij die definiëren) komt de PvdA met drie opties: normeren, confronteren en tolereren. En dan wordt het verhaal nog wijdloper en minder specifiek dan het al was. Hier staat de veel geciteerde zin 'de fout die we in ieder geval nooit meer mogen maken is het inslikken van kritiek op culturen of religies omwille van de tolerantie'. Ze bedoelen homobeleid, geloofsafval en dergelijke - dat denk ik tenminste. Ik zie uit naar verdere confrontaties met de SGP en CU. Maar zit hem daarin het actief verdedigen van onze waarden? Wie de rechtsstaat verdedigt en een

burgerschapsidee hanteert, interesseert zich niet voor geloof zolang zich dat niet in gedrag vertaalt dat daarmee strijdig is. De PvdA is oh zo modern en oh zo flexibel. De partij wil beleid 'effectief' maken. Kun je moslimvrouwen niet bereiken met gemengde cur-

sussen? Laat ze dan apart komen maar verkondig iedere les weer dat mannen en vrouwen gelijk zijn. Big deal. De gewetens zijn gesust. Scholen en wijken behoren een afspiegeling te zijn van de Nederlandse samenleving, staat daar. Oh ja? En waarom dan wel? Is dat een waarde? Kom eens in Oud Zuid kijken. Het tegengaan van 'zwarte scholen' (wanneer laten we die domme terminologie nu eens vallen) wordt volgens de PvdA bereikt door 'zwarte wijken' tegen te gaan. Ze zijn niet creatief genoeg om de zaak om te draaien: witte scholen worden tegengegaan door witte wijken tegen te gaan. Dat zouden ze zo ook niet durven te stellen, maar het geeft de onzinnigheid aan.

Verder heeft de nota een aantal zinnige voorstellen over arbeid en arbeidsmarkt. Ik had er graag nog meer over stappen en inhaalplannen in gezien. Het verhaal over wijken rammelt. 'De PvdA wil de buurt teruggeven aan de bewoners'. Maar wat betekent dat? Mag je geen Turkse of Marokkaanse gemeenschap hebben? Zijn dat geen bewoners? Raar verhaal. Het deel over probleemjongeren had aan kracht gewonnen als het in een breder perspectief was getrokken. Er zijn veel probleemjongeren, veel meer dan die Marokkaantjes hier. Iedere zondag zijn er risicowedstrijden, maar die hebben natuurlijk met 'integratie' niets te maken. Wel met jeugdcultuur. En dat

moet dan ook de insteek zijn. De paragraaf over selectieve immigratie laat ik maar even liggen, want dat is een heel ander onderwerp, al schijnt het onvermijdelijk te zijn om integratie en immigratie door elkaar te husselen. In een slothoofdstuk wordt het geheel samengevat, maar dat is geen winst, ook al vind ik dat het hele verhaal veel korter had gemoeten. Het PvdA-platform is minder flinks dan het in de media leek te zijn en zeker minder dan de geluiden van de afgelopen weken uit de hoek van Dijsselbloem en andere luidruchtige fractieleden. Als het PvdA-congres dat hierover gaat de zaak kan terugbrengen tot de essentie, dan wordt het mischien nog wat.

Als gezegd: lof dat er überhaupt wat geprobeerd wordt. Het heeft binnen de PvdA veel debat losgemaakt. Een hele S & D, het interessante wetenschappelijke tijdschrift van de PvdA, is er aan gewijd. [Het is gratis te downloaden.](#) De kritiek uit eigen kring is niet mis. Paul Kalma, kamerlid en een van de denkers in de Tweede Kamer, wil dat het hele ding van tafel verdwijnt. Het is niet te amenderen, meent hij. We zullen zien. Nu hoop ik maar dat D66 komt met een sociaal-economisch beleid en een filosofie die ervan uitgaan dat integratie het doel is van alle overheidsbeleid. Dát is pas integratiebeleid. Maar dat moet je wel uitspreken.

EUROPESE VERKIEZINGEN

Kandidatenpresentatie

Op 13 januari kwam een groot deel van de kandidaten voor de Europese lijst naar Café P96 om zich daar te presenteren aan het toegestroomde publiek. De leden van D66 kunnen immers het advies van het bestuur naast zich neerleggen en daarmee een andere lijstvolgorde bepalen. Zij kregen de kans om een zogeheten 'elevator pitch' te houden en werden getest op hun kennis van Europa.

Door Ingeborg Baltussen

Johan Piet mocht het spits afbijten. Duurzaamheid is voor hem een belangrijk thema. Hij noemt zichzelf dan ook 'de groene accountant'. Hij wil naar Europa omdat voorkomen beter is dan genezen en hij de duurzame lat een tandje hoger wil leggen. Soms was hij wat lastig te volgen. Hij

wilde terug naar 1750. Dat dit niet het jaartal is lijkt me duidelijk, maar het was soms iets te veel jargon voor de luisteraar.

Een groene ambitie had de volgende kandidaat ook. Amsterdammer **Gerhard Mulder**, 'de groene bankier'. Hij wil meer groene investeringen en een markt scheppen voor duurzame technologieën. Hij

wil vooral ook het groene profiel van D66 op de kaart zetten. Hij ziet een sterk Europa als oplossing voor de huidige krediet- en klimaatcrisis. Ook **Gerben Jan Gerbrandy** trok de groene kaart. Een echt duurzame economie waar het erom gaat alternatieven te vinden voor fossiele brandstoffen. Maar ook de voedselcrisis heeft zijn aandacht. Ondergesneeuwd door de economische malaise wil hij hier weer aandacht voor vragen. Hij is een gepassioneerde wereldverbeteraar die de politiek gebruikt om dit te realiseren. Voor hem is D66 daarbij het enige alternatief

als je voor Europa bent. Na al dit duurzame geweld, begonnen wij ons af te vragen of dit dan het enige Europese probleem was. De volgende kandidaat, **Sietse Wijnsma**, zette juist in op buitenlandse zaken omdat dit alle andere zaken raakt. Hij werkt al enige tijd in Europa en weet hoe het in elkaar zit. Hij ziet ook duidelijk wat de

problemen zijn in Europa: de kredietcrisis, de energiecrisis en de klimaatcrisis. Europa is daarin wat hem betreft de oplossing en niet het probleem. Samenwerking is essentieel, juist ook als er geen crisis is. Jongeren hebben daarbij zijn aandacht, ze hebben te weinig kennis van

Europa en daar wil hij verandering in brengen.

At Iepenburg is studentenvastor in Maastricht. Door de vele buitenlandse studenten die hij zag veranderde zijn perspectief op Europa. Spiritualiteit is een belangrijk

woordde dat het Vaticaan, als enige religie met een positie binnen Europa, zich wel wat bescheidener zou mogen opstellen.

Vervolgens werd **Marietje Schaake** bevroegd. Zij staat nu derde op de lijst. Integratie

Groen is niet alleen de kleur van D66 maar ook van vrijwel elke kandidaat voor het Europese Parlement

onderdeel van Europa. Daarnaast heeft privacy zijn aandacht, dit is wat hem betreft een punt waar D66 zich op zou moeten richten. Een toehoorder kon het niet laten om hem te vragen wat hij vond van de uitspraak van de paus over homo's ('een vernieling van Gods werk'). At ant-

en Atlantische betrekkingen zijn haar kennisgebieden. Zij wil een eenduidig geluid laten horen en

vertelde vooral veel over wat ze gedaan heeft en dat is zeker indrukwekkend. Over wat ze in Europa wil gaan doen zei ze minder. Ze is vooral voorstander van een pragmatische aanpak. Als ZZZP'er wordt ze nu ook afgeroepen op haar resultaten en dat kan voor Europa ook.

Mensenrechten heeft ze wel op haar agenda staan. Het lijkt haar een sterke actie om een onderzoek te vragen over de transporten van gevangenen door Europa en Europees luchtruim.

Osman Bicen zit sinds 2002 in de gemeenteraad van Zutphen. Hij werkt in de ICT, heeft de Pabo gedaan en wil naar Europa omdat hij een stapje verder wil dan Zutphen. Internationale betrekkingen, veiligheid, onderwijs en jongeren hebben zijn aandacht. Hij heeft de afgelopen jaren gepoogd jongeren meer bij de politiek te betrekken, maar gaf toe dat dit moeilijk is. Hij wil graag dat Turkije bij Europa komt, mits het aan de voorwaarden voor toetreding voldoet.

Zutphen was ook de plek waar kandidaat **Douwe Swierstra** zijn jeugd doorbracht. Daarna bracht een studie Internationaal Recht op Nyenrode hem naar Brazilië, Riyad, Saoedi-

Arabië en Tsjechië. Hij zat daar voor ABN en later Fortis, maar heeft ook nog ervaring in windenergie. Deze sympathieke globetrotter is weliswaar een laatkomer in de politiek, maar denkt met zijn expertise op het gebied van financiën een waardevolle bijdrage te kunnen leveren. De volgende kandidaat had al ijverig knikkers uit lopen delen. Het gaat immers om de knikkers, aldus **Ivo Thijssen**. Financiën is sexy, meldde Ivo, en D66 is de enige partij die vrij durft te kijken. Vanwege zijn dagelijks werk bij de Autoriteit Financiële Markten werd er door een kenner in de zaal een hele technische vraag gesteld over kapitaalakkoorden in Bazel. Ivo wist dit nog enigszins begrijpelijk voor ons

onwetende toehoorders te beantwoorden, maar het schetst vooral de complexiteit van dit soort onderwerpen en de behoefte aan kandidaten die weten waar ze het over hebben. Ivo is voorstander van open

Europese energie-voorzieningen en wil dat Europa en de burger dichter bij elkaar komen. Politici staan nu niet voor Europa, maar verschuilen zich er juist achter en dat moet anders.

De volgende van energie blakende kandidaat was **Ernst Klatte**. Licht verbolgen over het feit dat de jeugd niet alleen de toekomst heeft maar ook betere plaatsen op de lijst. Hij denk juist met al zijn

ervaring een hele goede aanvulling te zijn. Hij is jurist en coördinator Europese milieuzaken geweest. Vervolgens

was hij secretaris voor de milieulobby in Brussel, waarna hij het kantoor van Greenpeace in Brussel opzette. Activisme spreekt hem aan, maar hij heeft nooit aan een hek geketend gezeten. Op een vraag uit het publiek over hoe hij naar kernenergie kijkt gaf hij aan hier zelf over geschreven te hebben. Hij ziet het als laatste optie. Hij is groot voorstander van handhaving van Europese milieu-

regelgeving en dus tegen het volbouwen van het IJmeer voor Almere.

Unico van Kooten probeerde een deal met het publiek te sluiten. Als we hem in de top 5 van de lijst zetten, dan sprokelt hij zelf wel een

zetel bij elkaar. Hij is een doener en nu bijvoorbeeld bezig met 'One million votes for Europe', een platform waarmee burgers via een burgerinitiatief (daar zijn 1 miljoen stemmen voor nodig) direct invloed kunnen uitoefenen in Europa. Unico wil de burger laten zien hoe ze invloed kunnen uitoefenen. De burger kan gehoord worden. Een ander aandachtspunt is voor hem prioritering. Hij

De Amsterdamse aanwezigen wilden alleen hun kandidaten uit eigen stad extra tijd geven

stelde voor dat D66 duidelijk prioriteiten stelt en daar haar aandacht op richt in Europa in plaats van in veelheid te verzanden.

Debat top drie

Na de individuele aandacht vond vervolgens een debat plaats tussen 3 kandidaten die per ronde door het publiek waren aangemerkt als de persoon waar ze meer van wilden horen. Maar die uitkomst was wat twijfelachtig. In het Amsterdamse huis werden, weinig verrassend, de Amsterdammers gekozen om in debat te gaan. Het was een levendig debat, leuk om naar te luisteren, dat wel. In het kort wat bijdragen:

Marietje wil minder landelijke belemmeringen in Europa om

zo de migratie te kunnen verbeteren. Ze wil samen een stem vormen tegen Amerika en vindt dat de functie van Europa helder is geworden door de kredietcrisis. Voorbeelden zullen helpen om een Europese burger te creëren. Je moet het in je hart gaan voelen.

Gerhard gaf aan dat zijn onderscheidende kwaliteit is dat hij zowel bij de overheid als in het bedrijfsleven werkzaam is geweest. Hij denkt dat innovatie van beide kanten moet komen en spreekt dus beide 'talen'. Polen zouden de vacatures in het Nederlandse leger moeten kunnen opvullen, als voorbode van een Europees leger. En om de klimaatcrisis op te lossen kunnen we niet zonder

samenwerking met de Verenigde Staten.

Ivo is vooral creatief, wil de subsidies voor de tabaksboeren afschaffen en deze gelden uitgeven aan studentenprogramma's. Transatlantisch beleid is wat hem betreft meer dan alleen de Verenigde Staten, dat is ook Afrika en China. Hij stelde dat Rusland ook afhankelijk is van Europa voor de afname van brandstof en gaf nog aan dat elk Nederlands huishouden 6000 euro verdient aan Europa.

Onder het genot van een drankje mochten de kandidaten vervolgens aan de bar nog uitgebreid bevestigd worden. De komende tijd zult u ongetwijfeld nog veel van ze horen. Denk eraan om (opnieuw) te stemmen!

EUROPESE CAMPAGNE

Volgens campagnemanager Fleur Gräper - van Koolwijk speelt een belangrijk deel van de Europese campagne van D66 zich online af. 'We maken gebruik van sociale websites, zoals Hyves, LinkedIn en Facebook', zegt ze. 'Iedere week plaatsen we filmpjes die je kunt rondsturen en er komt een impressie van de dag, gemaakt met een camera aan boord

van de campagnebus.' De eerste start wordt gemaakt op het congres van 7 maart als het definitieve programma tot stand komt en de kandidatenlijst gepresenteerd wordt. Daarna vindt op 14 mei de grote aftrap plaats op een filmfestival in Amsterdam. 'We hebben studenten van de filmacademie gevraagd om filmpjes te maken over wat Europa voor hen betekent', zegt

Gräper. 'De beste tien ervan worden getoond op dat festival in de Openbare Bibliotheek in Amsterdam.'

Op 15 mei begint een landelijke bus-toer. Alexander Pechtold heeft zijn agenda vrijgemaakt om mee te gaan. Daarmee wil hij twee dingen bereiken, stelt Gräper. Onderstrepen hoe belangrijk Europa is en laten zien dat D66 terug is. Van 15 mei tot 3 juni zal de bus iedere dag een plek aandoen en daar op basis van het programma een inhoudelijk voorstel presenteren dat direct voor Nederland van belang is. Als voorbeeld noemt ze het idee om op lagere scholen tweetalig onderwijs te geven: Engels en Nederlands. Een ander voorbeeld is het mogelijk maken om zorg in het buitenland te krijgen. Van de kandidatenlijst wordt primair de top vijf ingezet. De top tien ook

voor debatten want er zijn al veel meer aanvragen voor debatdeelname dan waaraan de top vijf kandidaten kunnen deelnemen. Gräper is optimistisch. Ze rekt op drie zetels. Dat betekent dat er op de vierde zetel wordt ingezet en dat de vijfde kandidaat een mogelijke opvolger is. De slogan van de campagne is een afgeleide van de titel van het programmavoorstel: 'Europa Ja D66'. Om aan de weg te timmeren zal het campagneteam vooral veel free publicity opzoeken. Er is een budget voor radiocommercials, niet voor televisie. Hoe het zal gaan lopen met de landelijke televisiedebatten is nog niet bekend, maar Gräper gaat ervan uit dat Sopie in 't Veld overal zal meedoen. 'Ze is uiteindelijk een van de bekendste, zoniet dé bekendste Europarlementariër'. Bovendien steken we niet onder stoelen of banken dat we de enige 'pro Europese' partij zijn.

AFSCHEID VAN AGEETH TELLEMAN

Een politieke voorzitter

Frans Verhagen in gesprek met Ageeth Telleman

Ruim vier jaar was Ageeth Telleman voorzitter van onze afdeling. Een echte politieke voorzitter, zegt ze zelf. Dat betekent dat ze niet alleen het bestuur leidde en de bijeenkomsten voorzat, maar, als dat zo uitkwam, ook stelling nam. Voor Telleman is politiek een sport waarbij je best competitief mag zijn en ze houdt haar meningen niet voor zich. Tegelijk is een politieke partij echter ook een vereniging van mensen die iets met elkaar hebben – het is meer dan

enkel een organisatie. Zo was Telleman tegelijk zeer persoonlijk betrokken maar schuwde ze als intens politiek dier evenmin de gekruide uitspraken. Het paste bij haar en ze kijkt er met voldoening op terug. Het debat dat ontstond na een stevige column in de Olifant over witte en zwarte scholen en de manieren waarop ouders besluiten nemen over de scholen waar ze hun kinderen heen sturen, deed nogal wat stof opwaaien. Ze vindt dat

het nuttig was om de discussie open te breken. Haar optreden op Radio 1, in de naweeën van het Uruzgandebat in de Tweede Kamer, waarbij ze uitsprak dat Boris Dittrich er goed aan deed op te stappen, was omstreden. Ze heeft er geen spijt van. Integendeel, ze denkt dat het op dat moment de juiste actie was. Als niet alle leden het ermee eens waren of vonden dat ze zich die rol aan kon meten, *so be it*. 'Ik heb die afweging gemaakt, het was

mijn keuze.'

Voordat Telleman voorzitter werd, in oktober 2004, was ze al jaren actief binnen D66. In de jaren negentig werd ze lid van de Jonge Democraten en D66. 'Op het hoogtepunt, toen we 24 zetels haalden. Ik heb sindsdien alleen maar nederlagen meege maakt', zegt ze, nu optimistisch dat de toekomst er beter uit zal zien. De nederlaag in 2002, na de moord op Fortuyn, verleidde haar ertoe tijdelijk af te haken. Ze was 'cynisch' geworden over het gebrek aan bereidheid in D66 om de politiek correcte loop-

graven te verlaten en werkelijk te luisteren naar wat Fortuyn had losgemaakt. De bevlogenheid, de eigenschap die haar voorzitterschap later kenmerkte, was ze even kwijt. 'In die tijd', vertelt ze, 'wilden

wij niet over integratie praten.' Dat werd allemaal weggezet als 'onderbuikgevoelens', maar Telleman ervoer het als verschuilen voor de werkelijkheid die Fortuyn had blootgelegd. Wat haar toen ook irriteerde was dat D66'ers elkaar bleven vertellen dat het vanzelf weer goed zou komen. Zelfkritiek was, ook na al die nederlagen, niet D66's sterkste kwaliteit.

Ja, geeft ze toe, het rapport Groenman over de oorzaken van de opeenvolgende verliezen, dat in 2008 verscheen, had wel wat eerder gemaakt kunnen worden. Ze baalde ervan dat de kiezers luid en duidelijk zeiden geen

vertrouwen meer te hebben in de manier van werken van D66. En dat ze niet ongelijk leken te hebben.

Ze sloeg de Tweede Kamerverkiezingen van 2003

over, nadat ze in 2002 als nummer dertien op de lijst had gestaan. Maar het kriebelde al snel weer. Opeens

wist ze weer 'waar ik het voor wilde doen'. Als het anders moet, realiseerde ze zich, 'dan moet ik het ook zelf mee tot stand brengen.' Debat was voor Telleman als sinds de Opschudding-beweging in de jaren negentig een cruciaal onderdeel van de politiek. Later dat jaar zocht ze het politieke leven weer op en ze werd al snel weer bestuurslid

van D66 Amsterdam (waarvoor overigens, naar goede D66-gewoonte, formeel ruimte gemaakt moest worden). In het najaar van 2004 werd ze voorzitter.

etnische Amsterdammers in D66 opduiken. Dat moet beter, maar ze is een intens tegenstander van doelgroepenbeleid. 'Ik wil graag mensen inspireren en moti-

'Bestuurders hebben vaak te veel angst over wat er opborrelt op diverse plekken'

veren', zegt Telleman. 'Op zich was het na 2006 niet zo gek om zo weinig zetels te hebben. Zo konden we veel

'Toen ik voorzitter werd voelde de partij als een gesloten organisatie, al het gedoe over procedures leek dat te bevestigen. Ik wilde de partij meer toegankelijk maken, meer open, meer vrouwen, meer verschillende mensen.' Telleman vindt dat ze daar redelijk in geslaagd is, al is ze niet tevreden, kán ze niet tevreden zijn over de mate waarin

meer de debatkant op. Ik heb ook enorm veel persoonlijke ontmoetingen gehad met mensen die ik graag bij D66 wilde betrekken. We hebben geprobeerd contacten te leggen met andere partijen, met andere clubs, zoals Lux Voor en Women Inc. Netwerken, dat is waar ik me vooral mee bezig heb gehouden.' Telleman probeerde uit te vinden

wat nieuwe leden te bieden hadden, wat ze konden doen. 'Aanvankelijk dronk ik met ieder nieuw lid een kop koffie. Dat gaat nu niet meer, maar het is wel belangrijk dat mensen weten hoe ze actief kunnen worden.' Ze vindt dat het bestuur hierin vooral een faciliterende rol moet spelen, de leden moeten het verder zelf oppikken. Ideaal is het allemaal nog niet, maar ze kijkt terug op een hoop verbeteringen.

Door het D-café te professionaliseren, nam het debat toe. Maud van de Wiel en John Bijl zorgden voor echte debatleiding. De opzet van een lokale Permanente Programma Commissie past ook in die ontwikkeling, vindt Telleman. De werkgroepen van de gemeen-

teraadsfractie zijn een grotere rol gaan spelen als klankbord van mensen met kennis en vaardigheden. 'Ik was er een voorstander van om de werkgroepen dichter bij de fractie te halen. Voordien stonden ze meer in de vereniging, vielen ze onder het bestuur, waar hun expertise minder werd benut.' Ook de discussie met leden die in de creatieve economie werken, 'een van de speerpunten van Amsterdam', is aangejaagd. Ze moeten bijvoorbeeld meedenken 'over hoe we het merk D66 neerzetten'.

Telleman heeft nooit te bewust alles willen sturen. Er moet veel ruimte zijn voor eigen initiatieven, vindt ze. Politiek moet geen instituut zijn maar een levend organ-

isme. Bestuurders hebben te vaak angst voor wat opborrelt op diverse plekken omdat het misschien verdeeldheid laat zien. Maar, vindt Telleman, debat en verschillen van mening waarover je praat, zijn de basis van een politieke partij. Debat is het levensbloed. Natuurlijk is ze blij me de groei sinds de desastreuze verkiezingen van 2006. De rol van Alexander Pechtold als parlementariër gaf D66 een nieuwe kans om te laten zien dat het gedachtegoed waar de partij voor staat nog steeds belangrijk is. Telleman vindt het goed dat de partij als geheel wat minder expertisegericht is geworden, wat minder rationeel. 'Politiek van vandaag gaat over verhalen vertellen, daar moet je mee

werken.' Als kritiekpunt op Tellemans stijl als voorzitter gold dat er wel eens wat te veel en ook wat te lange verhalen verteld werden. De maatvoering kon wel wat strakker, vonden sommigen. Tegelijk was haar voorzitterschap zeer persoonlijk en dat werd gewaardeerd.

Desgevraagd zegt Telleman te verwachten dat als mensen wat over haar zouden zeggen, ze met woorden zouden komen als 'eigenwijs', 'politiek', 'toegewijd', 'inhoudelijk', 'vernieuwing' en 'minder procedures'. 'Ambitueus' is niet een woord waarin ze veel herkent. Ze kan zich voorstellen dat haar invulling als politiek voorzitter

soms wel die indruk wekte, maar verzekert dat het puur haar individuele emotie was die haar dreef. De wens om wat te betekenen voor D66,

Het is juist plezierig met mensen van mening te verschillen en daarna gezellig wat te drinken

om mee te werken aan een belangrijke politieke beweging.

'Ik geloof dat ze wel een beetje van me zijn gaan houden. Ik heb een band opgebouwd met de mensen die dicht bij D66 Amsterdam staan, denk ik. Als ik me al onbegrepen voel dan is het in het feit dat ik als voorzitter meer een rol als politiek dier

vervulde dan als puur organisatorische voorzitter', zegt Telleman. Als dat soms tot botsingen aanleiding gaf, heeft het in elk geval bij haar zelf nooit tot afkeer van het debat geleid. 'Het is juist plezierig om stevig van mening te verschillen en dan

daarna gezellig wat te drinken.'

Telleman neemt met spijt afscheid van de voorzittersbaan. De hele zomer hikte ze er tegenaan of ze nu definitief moest kiezen voor de stadspolitiek of niet. Maar toen dat keuzemoment er was – in het Van Gogh Museum zei ze ineens tegen Simone Kukenheim: 'Ik weet het: ik ga er

gewoon voor' – vond ze het belangrijk om duidelijkheid te scheppen door het voorzitterschap op te geven. Dat de verkiezing voor een nieuwe voorzitter daar heel snel op volgde, gaf het proces een beeld van haast maar Telleman stelt dat het voor haar niet zo snel had gehoeven. Ze was bereid tot in het nieuwe jaar aan te blijven, maar niet zonder de leden te vertellen dat ze wilde vertrekken. Zich kandideren als lijsttrek-

ker voor de gemeenteraad ziet Telleman als een logische stap en een aangename uitdaging. 'We willen alle Amsterdammers bij D66 betrekken, maar mensen niet als groepen benaderen. We moeten een partij worden die naar de mensen toekomt, die zelf de stad in gaat. Je moet erop uit. Voor mij als kandidaatlijsttrekker is dat een van de grootste uitdagingen. Zullen we in staat zijn om beginnend van onderop Amsterdam te

vertegenwoordigen? Dat is de 'proof of the pudding'. Mensen inspireren, dat is mijn opdracht, dat vind ik leuk, dat heb ik nodig. Dat kan alleen als je zelf ook geïnspireerd bent. Twee jaar geleden, na de grote nederlaag, was dat de opening om ons wereldje te verbreden. Daar ga ik mee verder.'

Ageeth Telleman

Kies consequent voor de toekomst!

SERIE: HOE DOEN ZE HET ELDERS?

De afdeling Eindhoven

De ervaringen van een grote stadspartij buiten de randstad. Ook Eindhoven zit in de lift, volgt de landelijke trend maar met 127 leden op 212.000 inwoners is er in de vijfde stad van Nederland ruimte voor meer. Het afdelingsbestuur is blij dat de vaart er in zit. De voorbereidingen voor de Gemeenteraadsverkiezingen zijn in volle gang.

Door Frans Verhagen

Eindhoven deelde de landelijke trend van ledenstijging. Ook hier twintig procent. Omdat de basis vrij laag was, zo'n honderd leden, ligt het aantal nu op 127. Het bestuur is redelijk tevreden met de gang van zaken, vooral na het verlies van 2006 en een daaropvolgend conflict tussen raadslid en voorzitter. Wat

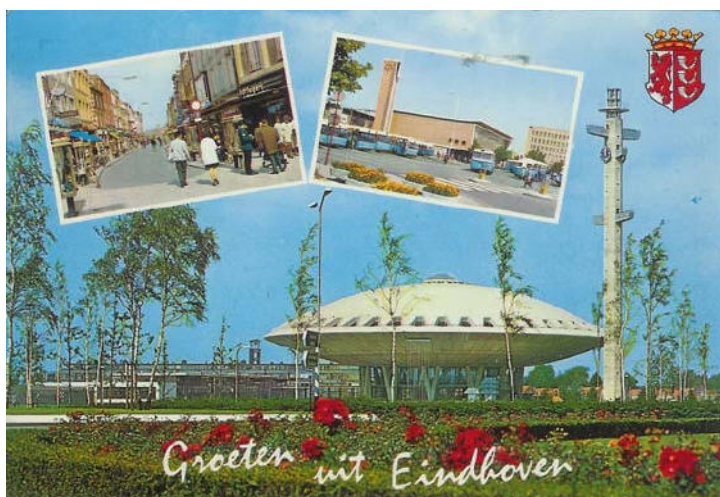
resterde waren rokende ruïnes, zegt secretaris Rogier Verkroost. Het kostte toen enige moeite om de zaak weer op de rails te krijgen met een tijdelijk bestuur dat tot april 2007 op de winkel paste. Volgens is een nieuw bestuur aangetreden dat sindsdien aan de weg timmert. De nieuwe leden van de afgelopen tijd zijn persoonlijk opgebeld om hen te vragen

naar het waarom en de bereidheid om actief te worden in de partij. Dat heeft twaalf positieve reacties opgeleverd. Op afdelingsvergaderingen komen nu meer dan dertig mensen. Overigens kwamen de nieuwe leden vooral vanwege Alexander Pechtold – een aantal van hen had nog nooit van het plaatselijke D66-raadslid gehoord. Dat heeft te maken met een lastig communicatieprobleem. D66-leden en potentiële leden lezen niet de lokale pers (*Eindhovens Dagblad* en huis-aan-huisbladen) waardoor ze vaak niet weten wat er speelt en je je ook niet

gemakkelijk kunt profileren. Daar komt bij dat Eindhoven een stad is waar veel mensen maar korte tijd wonen. Er is meer ruimte voor groei, denkt secretaris Rogier Verkroost. Dat moet ook wel, op een inwonertal van 212.000 haalt Eindhoven minder leden binnen van bijvoorbeeld Tilburg en Breda. Eigenlijk zou de afdeling toch boven de 200 moeten zitten. Leden werven kost relatief veel tijd, erkent hij. Er is nu vooral aandacht voor de voorbereidingen op de gemeenteraadsverkiezingen en, als opmaat daartoe, de Europese verkiezingen. De afdeling heeft geen inzicht in

leden die de afgelopen jaren zijn vertrokken en ziet noch verwacht veel hulp bij werving van de landelijke partij. Voor de werving van nieuwe leden zouden bijeenkomsten elders met potentiële D66'ers een goed middel zijn, maar Verkroost zou er niet op tegen zijn als Pechtold zelf eens een avondje langskomt.

Eindhoven lijkt te berusten in een rol van niet-randstedelijke, op dit moment vooral lokale partij. Met Den Haag heeft Eindhoven niet veel contact, zegt Verkroost, 'we volgen vooral onze eigen lijn'. Wel is het bestuur actief bezig om de leden te stimuleren naar het congres te gaan, daar moties in te dienen en zo het Eindhovense gezicht te laten zien. Naast de twee vaste algemene ledenvergaderingen organiseerde het bestuur motie-avonden, ter voorbereiding op congressen. Helaas waren de twee moties die op het meest recente congres op de rol stonden al aangenomen (en

overgenomen door het LB) voordat de delegatie uit Eindhoven was gearriveerd. Het naar voren halen van de behandeling reed hun profileringsstrategie dan ook enigszins in de wielen. In Eindhoven viel een geluid te horen dat ook elders wel opduikt (het viel bijvoorbeeld in Groningen te horen): laat ons maar lekker ons eigen ding doen, we zijn vooral lokaal actief, voor onze kiezers hier. Desgevraagd erkent Verkroost dat D66 toch vooral een randstadpartij is. Het contact met het LB vindt vooral plaats bij G33-bijeenkomsten, waarbij Roelof van Netten de contactpersoon is. Meer hoeft ook niet, zegt Verkroost, het loopt lekker zo. Het

aantal leden dat landelijk actief is is beperkt en geen van de D66-Kamerleden is afkomstig uit de regio. Veel lastiger is het om te overleven voor de kleinere afdelingen in de regio, zoals de afdeling de Kempen, die moeite zullen hebben om gemeenteraadszetels te vullen. Misschien zouden die wel gebaat zijn met meer steun van landelijk. Alle energie gaat echter naar de gemeente en het inbedden van de nieuwe mensen. D66 Eindhoven mag op basis van de landelijke peilingen rekening houden met een zetel of

vier (in een gemeenteraad van 45 leden). Fractievoorzitter Mary-Ann Schreurs is al jaren het dragende vertegenwoordigende gezicht van de partij in Eindhoven. Ze was eerder wethouder. Ze werkt samen met twee duo-raadsleden en een steunfractie van drie leden.

Er worden drie maal per jaar politieke cafés georganiseerd, waarvoor soms samenwerking wordt gezocht met andere partijen of bijvoorbeeld de JOVD. De onderwerpen zijn vaak lokaal, maar recentelijk vond ook een avond plaats

over 'privacy en overheid'. De afdeling (en ook de regio) probeert de vergaderingen nu altijd te voorzien van een inleider en een

debat, zodat niet alleen organisatorische onderwerpen op de agenda staan. Een personendatabank van inleiders, zoals door sommige platforms is voorgesteld, zou welkom zijn. De avond van de Permanente Programma Commissie die in mei 2008 plaatsvond werd bezocht door zo'n 35 mensen. Verkroost vermoedt echter dat zeker de helft het document 'Vertrouwen op de eigen kracht van mensen' niet had gelezen. Toch vond hij het een goede avond. Verkroost vindt het verstandig om de discussie aan te jagen met een voorzet, zoals dit document. De regio Eindhoven zal naar verwachting behoorlijke invloed ondergaan van de

economische problemen. De afgelopen jaren ging het juist erg goed met de ontwikkeling als kennisregio, aangejaagd door de gemeente en door Philips. Het is nu afwachten hoe de zaken gaan keren. Lokale problematiek is vooral probleem bepaald. Zo was er een 'soap' over het parktheater, de verbouwing van de oude stadsschouwburg die veel te duur uitviel en waarvan de financiering slecht onderbouwd was. Verkroost wijt het aan de Leefbaarwethouders die toen de scepter zwaaiden. Maar ook het

huidige college (PvdA, SP, CDA) krijgt een veeg uit de pan. Veel organisaties in Eindhoven zijn subsidieverslaafd, 'ze houden

graag hun hand op'. En ze worden vaak ruim bedeed. D66 vindt dat het college slecht omgaat met de financiën. Een structureel punt is dat de gemeente veel vage stukken produceert waarin geen doelstellingen staan die meetbaar zijn, zodat controle niet goed mogelijk is. D66 probeert dat nu wel af te dwingen door het instellen van 'smart targets'. Alles wat gebeurt moet 'meetbaar en afrekenbaar' zijn. Er speelt relatief weinig, zegt Verkroost, omdat het huidige college weinig

visie ten toon spreidt. Een wethouder erkende zelfs dat ze vooral een 'uitvoerder' was.

Een sterk punt van de afdeling is dat de fractie met zijn ene zetel toch betrekkelijk veel voor elkaar krijgt en een belangrijke inbreng heeft in het debat. De reden daarvoor is dat de fractievoorzitter en de twee duoraadsleden gepikt en gemazeld zijn in de gemeentepolitiek en veel contacten hebben. Verkroost noemt twee punten waarop hij vooral trots is. D66 heeft zich op lokaal niveau verzet tegen invoering van het kinddossier. Mary-Ann Schreurs kreeg de raad mee (minus de CU) om zorgvuldig om te gaan met

het kinddossier en de lokale politiek zoveel mogelijk invloed te geven bij de lokale invulling ervan. Hieruit kwam een werkconferentie voort die in maart zal plaatsvinden. Ze wil dit punt ook naar andere gemeenten exporteren. Het tweede punt is dat dankzij een D66-motie een speciale raadscommissie een rapport maakte over het belang van design

voor de Eindhovense economie. Schreurs zelf was de voorzitter en het rapport werd door de Eindhovens politiek goed ontvangen (het is hier te [downloaden](#)). Verkroost ziet de Europese verkiezingen optimistisch tegemoet. Het zou mooi zijn als Sophie in 't Veld langs

kwam, maar hij is ook tevreden met een andere hooggeplaatste spreker. Het sterkste punt van D66 vindt hij dat de partij over de landsgrenzen heen durft te kijken. De partij kan op een eerlijke manier uitleggen waarom Europa nodig is, ook aan sceptici. 'We zijn niet dogmatisch, we sluiten ons niet op achter de grenzen'.

Voor de gemeenteraadsverkiezingen is nu al over een aantal speerpunten besloten die binnenkort in groter verband bediscussieerd zullen gaan worden. De eerste is dat design en techniek voor Eindhoven kernpunten moeten zijn. Verder is participatie in de samenleving belangrijk zowel voor burgers in een achterstandspositie als de studenten in Eindhoven. Ten derde wil men privacy en overheidsbewaking aan de orde stellen. Inderdaad zijn dit onderwerpen die de andere partijen ook in hun programma kunnen hebben. Verkroost voegt er dan ook twee aan toe. Beter denken wat je moet doen met de publieke ruimte, met name voorkomen dat er al te snel wordt afge-

broken. Daarnaast wil Verkroost een discussie over de rol van de overheid, met name over de vraag in hoeverre die rol vooral faciliterend kan zijn. Deze punten zullen straks concreet uitgewerkt worden tot het verkiezingsprogramma. Er zijn voldoende potentiële kandidaten voor de gemeenteraad – Verkroost zelf heeft ook die ambitie.

Als afdeling heeft Eindhoven weinig te klagen, meent Verkroost. Het aantal actieve mensen groeit, er is voldoende geld, we gaan optimistisch de Europese en de gemeenteraads campagne in. Vanuit Amsterdam bekeken zou je denken dat er meer actieve leden zouden moeten zijn in de vijfde stad van het land. Eindhoven geeft, net als

Enschede in een eerdere aflevering van de Olifant, wel een aardig beeld van hoe lastig het is om een actieve lokale partij goed te laten aansluiten op de landelijke partij.

D66 Eindhoven

212.000 inwoners
127 leden (eind januari)
1 gemeenteraadslid:
Mary-Ann Schreurs
2 duo raadsleden:
Fred Dijsselbloem, Loek van Dootingh
Bestuur: Arjan Rattink (vz),
Sjef de Wit (penn), Rogier
Verkroost (secr), Michiel van
Geel, Bram Bronsen

DISCUSSIE

De missie van het terugdringen van koolzuurgassen

Iedereen heeft de mond vol over de terugdringing van de uitstoot van CO₂ maar je kunt er ook te paniekerig over doen, vindt Sjaak Scheele. Pleidooi voor een genuanceerde benadering. Juist ja, een D66 benadering.

Door Sjaak Scheele

$ECO_2 = EI * SEA * POP$. ECO_2 is de uitstoot (emissie) van CO₂, EI de emissie-intensiteit, SEA de omvang (size) van economische activiteit en POP de wereldbevolking (population). Het is een formule van Václav Klaus, de huidige president van Tsjechië.

Deze formule toont in zijn eenvoud heel duidelijk de relaties die aan de CO₂-uit-

stoot ten grondslag liggen. En die laat, op een mirakel na, geen vermindering van de CO₂-emissie zien. Als we echt de uitstoot van CO₂ willen verminderen, moeten we óf de economische groei stoppen - een oplossing door sommige Groenen overwogen - óf de bevolkingsgroei minderen - Mao's éénkindpolitiek mondiaal invoeren - óf technologische wonderen verrichten met betrekking tot de uitstoot

per economische activiteit, óf een combinatie van maatregelen. Hoe kan je van China en India nu verwachten dat ze hun economische ontwikkeling afzwakken? Het autobezit in China groeit nu met 30 procent per jaar. In 2003 reden er 10 miljoen auto's rond in China. 10 miljoen auto's op een bevolking van meer dan een miljard betekent niet eens 1% autobezit. Vergelijk dat eens met Nederland. Als Chinees of Indiër zou ik mij slechts beperkingen opleggen als ik op hetzelfde welvaartsniveau zit als de VS.

Toch CO₂-reductie

Het wil niet zeggen dat we ongegeneerd energie kunnen verspillen. Dat zal ons ten eerste te veel in de portemon-

nee gaan kosten. Ten tweede is verbranding vervuילend. Er komt niet alleen CO₂ vrij, maar ook tal van andere stoffen. Dat complex aan stoffen, bijvoorbeeld ook fijnstof, is veelal schadelijk. Veel makkelijker dan de grote hoeveelheid aan mogelijke vervuilers en schadelijke stoffen op te sommen en daarom beter publicitair uit te venten, is het te vangen onder één noemer: CO₂. De meeste plannen voor CO₂-reductie hebben energiebesparing tot gevolg en vermindering van de uitstoot van schadelijke stoffen. Kortom: CO₂-reductie staat in de meeste gevallen symbool voor zaken die we wensen. Om die reden zou het jammer zijn niet van de CO₂-hype te profiteren door te proberen er ons

voordeel mee te doen. Maar we moeten niet alle plannen omarmen. Ideeën over ondergrondse CO₂-opslag zijn zeer dubieus. Op de eerste plaats kost het pompen van CO₂ in de grond energie in plaats van het te besparen. Salomon Kroonenberg voegde sinds een editie uit 2007 een epiloog aan zijn bekende boek *'De menselijke maat'* toe, waarin hij met name die plannen voor CO₂-opslag hekelde op grond van de extra energiekosten. Bovendien is ondergrondse opslag niet zonder gevaar. Een risico is het mogelijk later alsnog ontsnappen van de kooldioxide. Hoewel koolzuurgas niet giftig is kan het in hoge concentraties wel verstikkend zijn doordat het de zuurstof verdringt. In

de omgeving van Lake Nyos kwamen in 1986 meer dan 1700 mensen om toen uit het meer een grote hoeveelheid CO₂ vrijkwam. En bij het opslaan van CO₂ onder de zeebodem bestaat het risico van verzuring van het water. Kerncentrales zouden ook een beperking van CO₂-emissies geven. Het is dan de vraag of je bij uitbreiding van kerncentrales niet van de regen in de drup komt.

Broeikaseffect

Alras zal de term broeikaseffect opdoemen. CO₂ veroorzaakt als broeikasgas mede een opwarming van de aarde. Het Intergovernmental Panel on Climate Change (IPCC), een organisatie van de Verenigde Naties om de

risico's van klimaatverandering te evalueren, waarschuwt voor die opwarming. Al Gore heeft op grond van die waarschuwingen een dramatische film gemaakt: *An Inconvenient Truth*. Hoewel die opwarming niet

ven in 1941 door Milutin Milankovic en naar hem vernoemd, die verantwoordelijk zijn voor de afwisseling van ijstijden en interglacialen.

de Deltacommissie geeft het wetenschappelijk twijfelachtige cijfer van mogelijk gemiddeld een meter stijging over honderd jaar. Het IPCC

De veranderingen voltrekken zich heel langzaam en mensen kunnen zich gemakkelijk aanpassen

noemt zelf maximaal 40 à 50cm. Maatregelen zijn wel nodig, maar de IPCC-getallen zijn niet veront-

onomstreden is, ben ik geen zogenaamde klimaatscepticus, iemand die niet gelooft in de opwarmingstheorie. Svante Arrhenius, Nobelprijswinnaar en ontdekker van het broeikaseffect in 1896, dacht zelfs dat het een gunstige uitwerking zou hebben: het zou de komst van ijstijden kunnen afwenden. Hij was zich blijkbaar niet bewust van de astronomische cycli, beschre-

Sinds ruim een eeuw is het broeikaseffect dus bekend, het bestaan is onomstreden, en het zal op den duur z'n uitwerking op het aardse klimaat hebben.

Gevolgen opwarming

Vaak worden de nadelige gevolgen van de opwarming prominent belicht. Een gevaar vormt de zeespiegelstijging. Het alarmistische rapport van

rustend. Als de temperatuur binnenkort met vier graden zou stijgen, dan zou het nog zo'n drieduizend jaar duren voordat het ijs op Groenland grotendeels, op de hoogste toppen na, is weggesmolten. Met andere woorden: de veranderingen voltrekken zich heel langzaam en mensen kunnen zich makkelijk aanpassen aan de veranderende omstandigheden.

Bovendien valt er een aantal voordelen te noemen. Als er minder ijs voorkomt in de Noordelijke IJzee

huidige klimaat 20% van het aardse landoppervlak met permafrost te maken heeft,

was dan tegenwoordig, de Sahara een steppeklimaat kende ten gevolge van uitbreiding noordwaarts van de zone van moessonregens.

zal het mogelijk worden voor de scheepvaart om de route om de Noord te gebruiken. Een tocht waar Willem Barentsz aan het eind van de zestiende eeuw al van droomde.

Onder het Arctische ijs liggen volgens schattingen grote olie- en gasvoorraden. Exploitatie wordt mogelijk. Het warmere klimaat zorgt voor gunstigere woon- en landbouwomstandigheden in Canada en Siberië. Wanneer in het

maakt een vermindering met de helft een groot, gunstig verschil uit. Uit voorlopige onderzoeksresultaten blijkt dat tijdens het Holocene klimaatoptimum, zo'n 8000 tot 5000 jaar geleden, toen het ongeveer vier graden warmer

Sociaal-liberale nuances

Het milieu ligt D66 na aan het hart. De definitie op haar internetsite verwoordt het als volgt: "Sociaal-Liberale partij die staat voor democratische vernieuwingen in Nederland en Europa en een balans tussen economie en milieu." Expliciet wordt milieu genoemd, hoewel je dat ook als één van de economische randvoorwaarden kunt beschouwen en het derhalve

geen aparte status behoeft. Het geeft dus het belang van milieu in het gedachtegoed van D66 aan.

Genuanceerd

Ik ben zeer voor een schoon milieu. Maar ik ben ook zeer D66'er. Daarmee bedoel ik dat er een balans moet zijn tussen de milieudoelstellingen en de economie. We moeten voorkomen dat we de aarde vergiftigen, zeker. Maar voordat bepaalde milieumaatregelen genomen worden, is het nodig wel heel goed de impact op zowel milieu als economie na te gaan. De huidige hype is de CO₂-reductie. Maar blijkbaar zitten aan terugdringing van koolzuurgas heel wat meer haken en ogen dan vaak in discussies naar

voren komt.

Als sociaal-liberalen blijven we optimistisch, hoop ik, en zoals immer genuanceerd. CO₂-reductie heeft veelal als belangrijk neveneffect energiebesparing en minder vervuiling.

Maar laat ons alsjeblieft geen onzinnige en dure projecten aanvangen om de CO₂-uitstoot in de ban te doen. Laten we wel even reëel blijven. Veranderingen bieden ook weer nieuwe kansen.

Het grote 1012-debat: Asscher vs Manuel

Jonge Democraten en D-Café Amsterdam presenteren: het grote debat over project 1012 en de toekomst van de Amsterdamse wallen. Met in de debatarena: loco-burgemeester, PvdA-partijleider en geestelijk vader van deze plannen Lodewijk Asscher en opponent D66-fractievoorzitter Ivar Manuel.

De dreigende sluiting van de wallen was onlangs nog wereldnieuws dus het wordt de hoogste tijd dat deze plannen eens besproken worden in het D-Café. In samenwerking met de Jonge Democraten bieden wij u een debat tussen 2 amsterdamse toppolitici, met daarnaast een aantal verrassende elementen. Dit alles onder de bezielende leiding van Floris Kreiken. Kortom een avond die u niet mag missen.

Woensdag 18 februari, 20.00-22.00 uur
Café P96, Prinsengracht 96

Nieuwe vernieuwing

Sjaak Scheele reageert op de reactie in de vorige Olifant op het PPC document Vertrouwen op de eigen kracht van mensen.

Nieuw perspectief, nieuwe politiek, nieuwe vernieuwingen zijn nodig, aldus valt de reactie van Cees Slottje in het decembernummer 2008 van de Olifant op het rapport 'Vertrouwen op de kracht van mensen' samen te vatten. Schattig is deze oude krijger van de jaren zestig. In de geest van 'alles moet anders' en 'all you need is love' toentertijd is de beweging D66 goed te begrijpen. Geen diepgaande maatschappijbeschouwingen meer, maar gewoon doen wat je goed leek. Je moest jezelf tolerant achten en aardig,

verstandig en praktisch. Dat volstond. Als er toch een etiketje op geplakt moest worden, dan was pragmatisch wel een vondst: doen wat werkt. En democratie moest zeker werken, nooit weer dictatuur, dus democratie kon als leidend motief dienen.

Maar na veertig jaar ploeteren met ups en downs komt er een moment van volwassenheid. Zijn we een politieke partij met standpunten over tal van onderwerpen en liefst ook nog enige samenhang erin? Slottje onderkent wel de problematiek. Aanhangend tegen de PvdA bleek er bijna overbodigheid voor D66. Zich afzetten tegen de drammerigheid van de PvdA loonde wel, maar wat dan? Als alternatief voor het CDA werden we in Paars vermorzeld tussen VVD en PvdA. Er bestond geen alternatief voor de visieloosheid van Paars II. Aan je visie gaan werken lijkt na alle tijd voor de hand liggend. Nee, liefst niet volgens Slottje, een 'onpolitieke' partij zou na te streven zijn. De kwadratuur van de

cirkel uitvinden met andere woorden. Met de vernieuwing om de vernieuwing bevindt hij zich overigens roemrucht gezelschap. Leon Trotski predikte de permanente revolutie. Régis Debray had het over de revolutie binnen de revolutie. En Cees Slottje tenslotte wil revolutionaire nieuwe vermoedens over de toekomst. Een hele rij maatschappelijke problemen laat Cees voorbijtrekken waar D66 rekening mee moet houden. Hoewel identificatie van een probleem de halve oplossing is, blijft het slechts de helft. Voor de andere helft komt hij niet verder dan de in de eerste zin geschetste vernieuwing. Een handigheidje is dan ook nog de dialoog te noemen. Via een gesprek moeten we eruit komen. Maar er is geen grond voor een gesprek, geen visie, geen richting. Therapeut Slottje faalt in de volle articulatie van zijn analyse.

[Discussie Olifant](#)
[Document PPC](#)

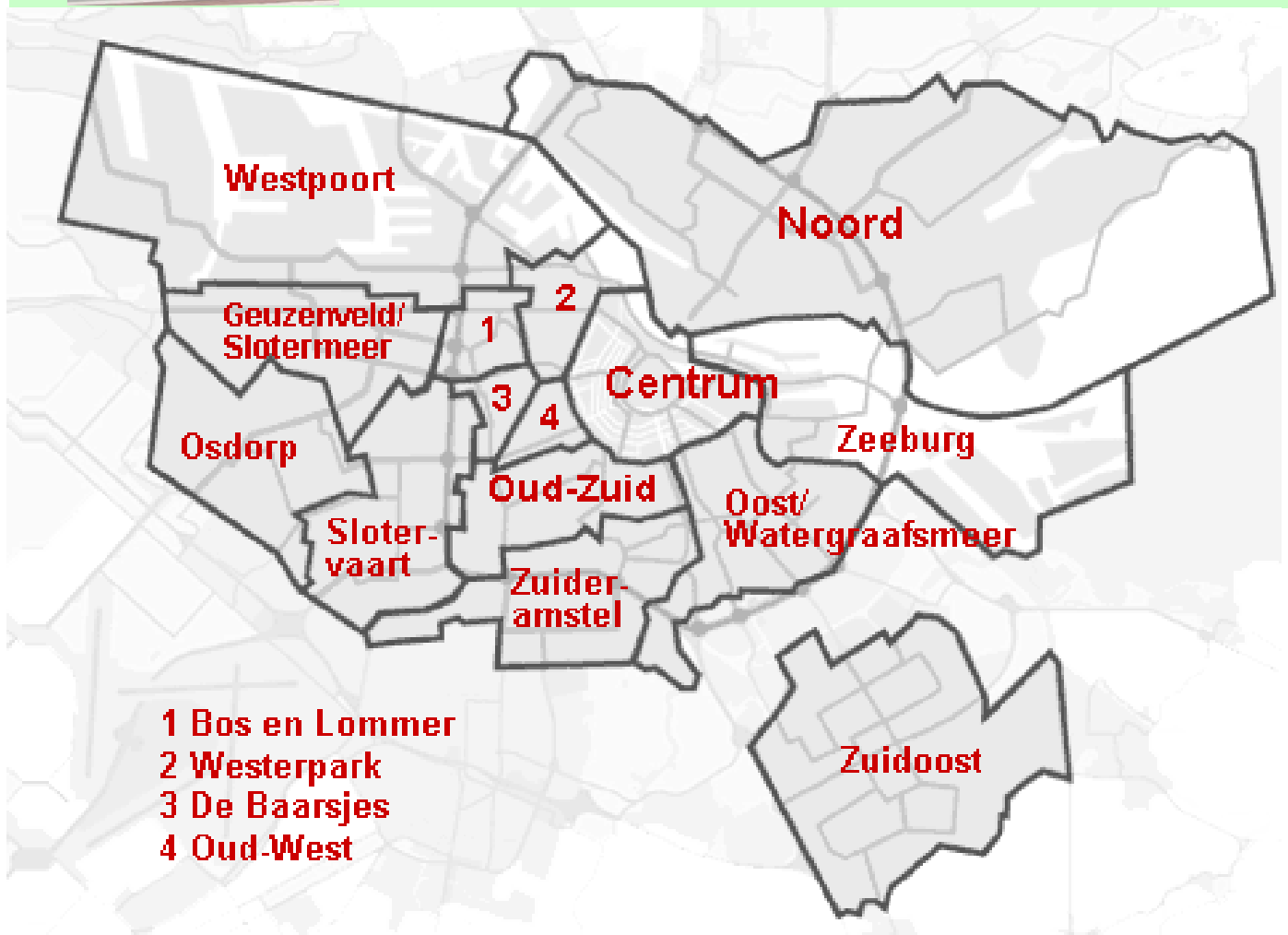

Special: de stadsdelen soap

In het rapport Mertens wordt aanbevolen om het aantal Amsterdamse stadsdelen te reduceren. Daarmee blijft de vraag wat we nu eigenlijk aanmoeten met de stads-

delen, pontificaal op de Amsterdamse agenda staan. In deze Olifant daarover drie artikelen. Een beschouwing over de oorsprong van de stadsdelen, een kleine les in

stadsdelenkunde. Daarna een analyse van de huidige problematiek en ten slotte een uitgesproken standpunt: weg ermee!

SPECIAL: STADSDELEN

Kleine inleiding in de stadsdeelkunde

De discussie over de toegevoegde waarde (of het gebrek daaraan) van de stadsdelen, woedt weer in volle hevigheid nu het rapport Mertens een inperking voorstelt. Maar hoe komen we eigenlijk aan die dingen?

Door Sander Koning

In januari verscheen het [rapport van de Commissie Verbetering Bestuur](#) Amsterdam, ook wel bekend als de commissie Mertens. Een belangrijke conclusie is dat het aantal stadsdelen teruggebracht moet worden. In deze editie wil de Olifant stilstaan bij de huidige situatie rondom de stadsdelen in Amsterdam. Onlangs speelde in stadsdeel Oud-West de kwestie rondom zondags-openstelling: die

wordt daar nu niet meer gedoogd. Later diezelfde week gaf wethouder Asscher aan dat hij vanuit de centrale stad ondernemingen wil ondersteunen die op zondag open willen. Naast het traditionele nieuws uit de stadsdelen is er de laatste tijd echter ook nieuws óver de stadsdelen. De Commissie Mertens is daar een voorbeeld van. Een vraag die rondom de stadsdelen speelt is of en wanneer de gemeenteraad een stadsdeel mag *overrulen*.

De Rekenkamer van Amsterdam is met een onderzoek gekomen naar de prijsverschillen in de stadsdelen. Is het in Oost-Watergraafsmeer duurder om te trouwen dan in De Baarsjes? En waar kunt u het goedkoopst uw bouwvergunning aanvragen? Bij het uitzoeken wat er allemaal speelt rondom de stadsdelen stelde de redactie vast dat het geen kwaad kon om eerst een inleiding te geven in de Amsterdamse stadsdelen. Wat was ooit de bedoeling?

Deelgemeenten

In Amsterdam spreken we over de stadsdelen, maar eigenlijk zijn het deelgemeen-

ten. Amsterdam heeft veertien van deze deelgemeenten. Het verschil met een stadsdeel is dat een deelgemeente een eigen vertegenwoordiging en bestuur heeft.

In die zin heeft Amsterdam ook nog een 'gewoon' stadsdeel:

Westpoort. Een deelgemeente is dus een extra democratische laag. De mogelijkheden hiertoe zijn verankerd in de Gemeentewet. In Nederland kennen alleen Amsterdam en Rotterdam deze extra democratische laag. Andere gemeenten, zoals Den Haag, Groningen en Utrecht hebben stadsdelen. Een stadsdeel betekent dat er alleen een decentralisatie plaats heeft

gevonden voor wat betreft de uitvoering. Er is dan één centrale gemeenteraad en één college van burgemeesters en wethouders, maar je kunt in

Het idee was om de participatie van de burger te bevorderen en de gemeente efficiënter te organiseren

meerdere wijken je paspoort ophalen, de zogenoemde loketfunctie.

De Amsterdamse stadsdelen zijn in 1981 ontstaan. Het idee was om zo de participatie van de burger te bevorderen en de gemeente efficiënter en effectiever te organiseren. Ook was er in 1981 nog sprake van dat Amsterdam een stadsprovincie zou worden. De deelgemeenten zouden dan eventueel zelf-

standige gemeenten in die provincie worden. Halverwege de jaren negentig is het idee van de stadprovincie gestrand. Een belangrijke

reden voor de invoering was dat Amsterdam als stad zou ophouden te bestaan. In een

referendum stemde daarom een ongelooflijke meerderheid van 93 procent van de kiezers ertegen.

In 1981 waren er niet meteen veertien deelgemeenten. Noord en Osdorp waren de eerste twee die met de proef begonnen. De opzet beviel en in 1987 kwamen de Pijp, Watergraafsmeer, Buitenveldert en Zuid-Oost erbij. In 1990 volgden Westerpark,

SPECIAL: STADSDELEN

Oud-West, Oost, Indische Buurt/Oostelijk Havengebied (wordt later dat jaar Zeeburg), Bos en Lommer, de Baarsjes, Zuid, Rivierenbuurt, Geuzenveld/Slotermeer en Slotervaart/Overtoomse Veld. Later, in 1998, fuseerden enkele van de stadsdelen: Rivierenbuurt, een deel van Zuid en Buitenveldert werden Zuider-Amstel, Zuid en de Pijp werden Oud-Zuid en Oost en Watergraafsmeer werden Oost-Watergraafsmeer. Tot slot kwam er in 2002 nog een laatste stadsdeel bij: Amsterdam Centrum. In 2004 volgde nog een naamswijziging: Slotervaart/Overtoomse Veld heet sindsdien

Slotervaart. Nogal wat veranderingen in korte tijd dus. En in 2009, is de discussie nog niet voorbij.

Vermindering aantal

De commissie Mertens boog zich over het bestuur van Amsterdam. De commissie kwam in haar tussenconclusie al met het idee om van veertien naar tien stadsdelen te gaan. Deze vermindering zou ontstaan door bijvoorbeeld een aantal westelijke stads-

vier een inwoneraantal onder de 35.000 en zijn daarmee, overigens ook qua oppervlakte, de kleinste stadsdelen. De overige stadsdelen zitten boven de 40.000. Het grootste stadsdeel is Amsterdam-Noord, met circa 87.000 inwoners.

De stadsdelen zijn er zoals gezegd gekomen om het bestuur en de politiek dichterbij de burger te brengen. Een andere reden was om het bestuur effectiever en efficiënter te maken. Je zou kunnen stellen dat door de decentralisatie en de invoering van stadsdelen

Ik denk niet dat het veel burgers van Amsterdam wat uitmaakt of er veertien of zeven deelraden zijn

In 2004 volgde nog een naamswijziging: Slotervaart/Overtoomse Veld heet sindsdien

delen te fuseren. Oud-West, Bos en Lommer, Westerpark en de Baarsjes hebben alle

is getracht het bestuur efficiënter te maken en door de instelling van stadsdeel-

raden is geprobeerd de burger dichterbij het bestuur te brengen. De stadsprovincie, ook deel van de discussie, is er nooit gekomen, zoals we al zagen. Wel is er de Stadsregio Amsterdam. Dit is een orgaan waar zestien gemeenten aan deelnemen. Sommige uitvoerende taken, zoals het openbaar vervoer, zijn van de provincie overgenomen. Ook is er nog het overlegorgaan Metropoolregio Amsterdam. Daarmee is er wel een soort regionale tussenlaag, in het geval van de stadsregio ook nog met uitvoeringsmogelijkheden, zonder directe vertegenwoordiging.

Hier is eigenlijk iets raars aan de hand: een uitvoeringsorgaan zonder democratische vertegenwoordiging. Dat

strookt niet met het idee om de burger dichterbij de politiek te brengen. Het beleid

gaat dus twee kanten op. Door de stadsdeelraden moest het bestuur en de politiek dichterbij de burger komen, maar aan de andere kant is er een overkoepelend uitvoeringsorgaan ingesteld dat juist verder van de burger af komt.

Mooi streven, maar

De vraag is of de burger bereikt kan worden door de invoering van stadsdelen. Ik haal liever mijn paspoort op bij mij in de buurt dan dat ik

helemaal naar de Stopera moet. Maar of elke locatie van paspoortuitgifte ook een gekozen vertegenwoordiging nodig heeft is nog maar de vraag. Het idee voor meer democratie en de democratie dichterbij de burger te brengen is een mooi streven geweest. Ik denk alleen niet dat veel burgers in Amsterdam het wat uitmaakt of er veertien of zeven deelraden zijn, of één gemeenteraad. De doelstellingen van de stadsdeelraden zijn deels bereikt. Het bestuur is waarschijnlijk wel effectiever en efficiënter in vergelijking met 1980. Maar of de kloof tussen burger en politiek kleiner is geworden en er meer participatie is durf ik niet te zeggen.

SPECIAL: STADSDELEN

Amsterdam, een klucht in 14 delen

Door Ingeborg Baltussen

In Nederland zijn we grote liefhebbers van structuren. En als het niet helemaal gaat zoals we willen, dan veranderen we gewoon de structuur. Het liefst zo groots mogelijk, zodat het vooral ook een beetje sexy wordt. Verandering en beweging is spannend, dynamisch en creatief. Dus toen het tijd was om de effectiviteit van de gemeente Amsterdam te bezien werd er een opdracht uitgevaardigd aan een Commissie Verbetering Bestuur. Daarin viel het

ongedefinieerde woord 'optimalisering' en daar werd meteen de oplossing bij geboden: als we de structuur nou eens veranderen.

Het getal 10 werd genoemd en later zelfs 7 en de discussie barstte los. Niet over wat optimalisering dan zou zijn of wanneer er ook daadwerkelijk sprake is van 'verbetering van bestuur'. Neen, men begon de knopen en daarmee de zetels te tellen en vanaf dat moment vlogen de cijfers ons om de oren. Men buitelde over elkaar heen voor pers en partijgeno-

ten om toch vooral te verkondigen waarom dit wel of niet een geweldig idee zou zijn.

U denkt nu misschien dat de bestuurders met messcherpe analyses kwamen over wat de echte problematiek is in de stadsdeelstructuur, waar het bestuurlijk mis gaat, wat belangrijk is voor de burgers. Wederom neen. Men sprak van islamitische superstadsdelen, over meer verantwoordelijkheden als voorwaarde voor deze samenwerking, over wie wel en wie niet in de gevarenzone zat met betrekking tot voorzitterschap.

Staat het dan allemaal niet in het rapport dat de commissie Mertens, zoals ze in de volks-

mond heet, leverde? Dat rapport leest best lekker, maar blijft op het eerste gezicht redelijk op de vlakte. Ook niet zo gek als je kijkt naar de opdracht die ze kreeg, die was ook erg mager. Dus veel verder dan een

indeling in 7 stadsdelen, de noodzaak van een cultuuromslag omdat

we niet goed samenwerken en de constatering dat correctiemechanismen en -instrumenten er eigenlijk al zijn, maar nooit worden gebruikt in de relatie tussen stad en stadsdelen komen we niet.

En omdat ik meer verwachtte duurde het even voordat het

tot me doordrong wat er nou eigenlijk in dit rapport staat. Langzaam werd het me duidelijk. Er is sprake van grijze gebieden in taakafbakening, verhoudingen zijn soms ingewikkeld en het komt voor

toekomst van de stad is noodzakelijk en Amsterdam is één!

Wat een inzichten! Daar zou ik nou zelf nooit opgekomen zijn om de doodeenvoudige reden

dat ik zo naïef was om te denken dat we iets verder zouden zijn dan les 1 van

Het is een rapport dat volstaat met open deuren: helderheid, kaders, code, strategische visie, toekomst

dat structuren schimmig zijn. Het is een rapport dat volstaat met wijd open deuren: opdrachtgever- en opdrachtnemerrelaties dienen helder en eenduidig te zijn. Er moet een zo beperkt mogelijk grijs gebied zijn, er moeten kaders worden vastgesteld, een bestuurlijke code voor gedrag, een strategische visie op de

'Hoe richt ik een organisatie in?'. Het is ontluisterend. Na 20 jaar stadsdelen gaat het niet over het aanpakken van belangrijke kwesties in onze stad, maar over het aanpakken van ego's. Over hoe we ervoor gaan zorgen dat al die mensen die we gekozen hebben of ingehuurd voor de klus gewoon eens gaan doen wat

SPECIAL: STADSDELEN

ze moeten doen.

Als je verder leest worden de oplossingen steeds schrijnender. Er is sprake van een grijs gebied. Naast een A-lijst met de taken die voor de centrale stad zijn en een B-lijst met taken voor de stadsdelen is er over sommige taken onduidelijkheid. De commissie stelt voor om deze dan op een C-lijst te plaatsen, waarna dan gezamenlijk wordt besloten of ze centraal of decentraal worden uitgevoerd. Een Raad voor het Bestuurlijk stelsel mag hier dan gevraagd en ongevraagd advies over geven. Ik stel voor dat we de A-lijst wit maken, de B-lijst rood en dan wordt de C-lijst roze, dan is het maar duidelijk dat dit het voormalige grijze

gebied was, maar roze is een veel gezelliger mengkleur.

Maar wat een onzin! Ik zie de procedures al voor me die nodig zijn om een item op de C-lijst te krijgen, een plaatsingscommissie die bepaalt of het onderwerp C-lijst-waardig is, het platform met vertegenwoordiging uit de stadsdelen dat de adviezen van de Raad voor het Bestuurlijk stelsel gaat behandelen. En allemaal meepraten. Daar ligt toch gewoon een taak voor de centrale stad? Zij maken een beargumenteerde afweging en bepalen of iets naar de stadsdelen gaat of centraal blijft. Dat zegt de commissie immers ook in haar rapport, dat de verhouding hiërarchisch is en dat de cen-

trale stad instrumenten heeft om te reguleren. Voordat we dus weer iets nieuws bedenken, laten we toch vooral dat wat er is eens gaan gebruiken!

Of deze: ten aanzien van opdrachtrelaties tussen stad en stadsdelen gaat er dus nogal wat mis, dat is te vaak schimmig. Er zijn opdrachtmodellen, maar de goede modellen worden niet gebruikt. Dus stelt de commissie voor om een model te ontwikkelen dat aangeeft in welke situatie welke modellen moeten worden toegepast. Maar ik vraag me af of dit wel genoeg is. Zou er niet ook een model moeten komen dat zegt wanneer we het model moeten gebruiken om te bep-

alen welk model we moeten gebruiken? Als kleuter leerden we al dat een vierkant blokje in een vierkant gaatje moet en het driehoekje in het driehoekige gaatje! Er zijn dus twee mogelijkheden: de modellen zijn niet helder en voor de hand liggend genoeg of de mensen die er mee moeten werken zijn te dom. In beide gevallen kan ik me niet voorstellen dat nóg een model de oplossing gaat bieden.

Heeft u ook de tranen al in de ogen staan. Van het lachen of van verdriet, het is om het even. Het blijft troosteloos en hopeloos. De knulligheid druipt ervan af. Ik snap dus wel dat men het alleen maar over de hoeveelheid stadsdelen heeft. De rest van het

verhaal is veel te confronterend. Schaamteloos houdt men het kontstrelende pluche warm, maar men toont tegelijkertijd een schrijnend onvermogen om samen te werken en prutst vooral op het eigen stadsdeeleilandje. Ik snap nu wel dat een diepere analyse uitgebleven is. Maar zolang men niet in staat is om eenvoudige en heldere afspraken te maken, verantwoordelijkheid te nemen voor taken waar vooral de burger heel veel belang bij heeft en men elkaar de tent uit blijft vechten vanwege individuele belangen is geen enkele structuur een oplossing.

Dus heren en dames bestuurders en ambtenaren, kijkt u eens heel goed in de spiegel.

Kijk uzelf eens recht in de ogen en stel uzelf de vraag waarom u ooit voor uw positie en rol gekozen hebt. En ik kan niet anders dan hopen dat ergens in dat antwoord de Amsterdamse burger voorkomt en de Amsterdamse problemen en de oprechte intentie om een bijdrage te leveren aan een leefbare, werkbare en mooie stad. Als u dat allemaal weer op een rijtje hebt, dan kunnen we een gesprek voeren over hoe we deze stad het best kunnen besturen. Waar burger en samenleving de meeste baat bij hebben en waar u mede de eer ten deel valt om daar een wellicht kleine, maar zeker niet onbelangrijke bijdrage aan te leveren.

SPECIAL: STADSDELEN

Opinie: Weg met de stadsdelen!

Door Joost van Kuppeveld

In het concept-advies aan de burgemeester van de commissie-Mertens over het verminderen van het aantal stadsdelen staat niets over de manier waarop dat zou moeten gebeuren. Het is een halfzacht, niet-concreet advies. Zonde van de tijd en zonde geld, dus. Terwijl het toch zo simpel is: de stadsdelen moeten worden opgeheven.

Een van de redenen voor het instellen van de stadsdeelraden was om de kloof tussen politiek en burger kleiner te maken. We kunnen rustig stellen dat dat is mislukt. Geen doorsnee-Amsterdam-

mer zal iemand uit zijn eigen stadsdeelraad kunnen opnoemen, tenzij één van hen weer eens negatief in het nieuws is gekomen als grachtengraver of terrasverwarmingverbieder. Ik heb in de veertien jaar dat ik in Amsterdam woon nooit ook maar een folder of verkiezingsprogramma van welke partij dan ook in de bus gehad.

Een andere belangrijke reden om de stadsdelen af te schaffen is dat het inhoudelijk eigenlijk nergens over gaat. Ik heb een aantal jaar 'meegelezen' met een deelraadsfractie (een duo-raadslidmaatschap zat er voor mij

niet in als gevolg van stadsdeelregels) en iets van enige importantie heb ik niet voorbij zien komen. Wel prestigeprojecten als een duur nieuw stadsdeelkantoor. Met politiek bedrijven had het niets te maken. Geef maar eens een sociaal-liberale visie op stoplichten. Wat verder opvalt is het schrijnende competentiegebrek van de deelraadsleden. Het meest genant is dat in Zuidoost, maar ook in Zuideramstel stond ik vaak met mijn oren te klapperen van het treurige niveau. Een derde goede reden om de boel af te schaffen zijn de kosten. Amsterdam heeft

meer politici dan er generaals passen in het Mexicaanse leger. Tel daarbij op het ambtenarenapparaat dat bij een deelraad hoort, kostbare logoontwerpers en "representatieve" huisvesting en het gaat om een heleboel geld dat ook besteed zou kunnen worden aan lastenverlichting.

De vierde belangrijke reden om een einde te maken aan de koninkrijkjes is de rechtsongelijkheid. De tarieven voor verschillende diensten zijn onderling verschillend en dat is niet uit te leggen aan de burgers. Het heeft in elk geval dus niets te maken met de geleverde dienst. De kans is groot dat dergelijke heffingen ten goede

komen aan prestigeprojecten van stadsdeelbestuurders die verder niets te doen hebben. Kortom, stadsdeelraden zijn nergens voor nodig. Met het geld dat vrijkomt kunnen we de lasten voor de burgers

decentraal in stand te houden. Bijkomend voordeel is dat wij niet op zoek hoeven te gaan naar kwalitatieve baantjesjagers voor de volgende verkiezingen. Iedereen weet dat het niets uitmaakt wat je op

Wat verder opvalt is het schrijnende gebrek aan competentie van de deelraden

aanzienlijk verlichten. Laten we ook een deel van dat geld besteden aan de gemeenteraad. Maak daar fulltime banen van, zodat ook daar de kwaliteit omhoog gaat. Dure stadsdeelkantoren kunnen worden verkocht en er kunnen kantoren op goedkopere locaties worden teruggehuurd om diensten als Burgerzaken

lokaal niveau voor elkaar krijgt en derhalve zou het Pechtold-effect ons ook in de deelraden voor hopeloze problemen stellen. Omdat niemand stemt op basis van wat de vorige periode in de deelraad gebeurd is, maar op basis wat de Tweede Kamer-fractie doet of laat, zou het Pechtold-effect goed kunnen uitpakken voor tweede-rangs politici. Laat die hun CV maar elders oppoetsen.

D66 café

Verslag Waan van 2008

Door **Susanne Klawer**

Oud-wethouders Gerrit Jan Wolffensperger (D66), Rob Oudkerk (PvdA) en Frank de Grave (VVD) gingen in het d-café op 16 december 2008 in P96 in discussie over Fitna, de kredietcrisis, Obama, rook- en paddoverbod, de Wallen op de schop - onder het motto: dit was 2008.

Zij concluderen dat linkse politici van het jaar worden verkozen door de linkse journalistiek, dat de rechts-extremisten in Europa weinig zijn opgeschoten de afgelopen jaren, Rita V niet

gemist wordt binnen de VVD contereien en dat onze Pechtold als staatsman het publiek bespeelt, D66 daardoor in de lift zit ondanks dat het nog lang niet altijd duidelijk is waar de partij nu eigenlijk voor staat.

Een interessante discussie gaat over de sanering van de Wallen. Moeten de Wallen worden "teruggegeven" aan Amsterdam? Maar wat is Amsterdam, wat zijn de Wallen en wat betekenen de Wallen voor Amsterdam? De Wallen zijn altijd al een plek geweest voor toeristen. In vroeger eeuwen voor zeelieden, nu voor

(mannelijke) toeristen. Is het de bedoeling om van Amsterdam een puriteins dorp te maken? Worden de problemen met vrouwenhandel geëlimineerd door het aantal ramen te halveren? De drie heren worden het hier niet over eens. "Prostitutie verbieden is als het sluiten van kerkhoven met het idee dat er niemand meer doodgaat," aldus Oudkerk. Hij onderstreept dat de prostitutie zich slechts zal verplaatsen van de Wallen naar verschillende Van der Valk hotels, waar er minder controle plaats kan vinden.

Alle one-man-shows passeren de revue: de teloorgang van Rita Verdonk, de opkomst van Alexander Pechtold, het knap staaltje waarmee Geert Wilders Nederland vier maanden lang in de ban hield en de bezwering van de kredietcrisis door "El Salvador," Wouter Bos. Wilders' *Fitna* ging als een

nachtkaars uit, maar kreeg desondanks nog een plekje in alle jaaroverzichten. Graag zou ik de one-man-show van Alexander Pechtold hier nog wat uitdiepen, omdat "zijn show" ons ten slotte allemaal aangaat. De drie heren waren het erover eens dat hij een enorm knappe techniek heeft gevonden om de bevolking te benaderen. Pechtold spreekt als een staatsman. Later die avond komt politicus-van-het-jaar Wouter Bos aan bod, en als ik de parallel van Wouter Bos doortrek naar Alexander Pechtold, kan ik hieruit opmaken dat het spelen van een one-man-show riskant is. De volatiliteit van D66 baart zorgen en D66 moet keer op keer duidelijk maken waar de partij voor staat. Pechtold is degene die de boodschap van D66 uitdraagt en hij doet dit op dit moment op een slimme manier. Als nieuw D66 lid zou ik op deze plek willen

suggereren om, als het zo is dat D66 er keer op keer toe in staat is om goede nieuwe mensen te leveren, het heel erg verstandig is om een degelijke (grote) kern rond Pechtold op te bouwen. Een sterke getalenteerde kern die Pechtold steunt in zijn show, en tevens in staat is om het stokje met bravoure van hem over te nemen. Fortuyn deed het in zijn eentje, Marijnissen ook, maar wat was de LPF zonder Fortuyn en wat gaat er met de SP gebeuren in de volgende verkiezingen zonder Marijnissen? Alle hens aan dek en een sterke kapitein met zijn matrozen aan het roer!

Nekschot deed het publiek debat over de vrijheid van meningsuiting oplaaien. De kans bestaat dat er een klimaat wordt gecreëerd waarin mensen moeilijker voor hun mening durven op te komen. Een klimaat waarin ook de finan-

ciële wereld schudt op haar grondvesten en de burger zich niet meer door de staat -of kerk- beschermd voelt tegen de nukken van de wereldeconomie. Vogelaar was bang; dit leidde tot haar val. Ook is er de angst dat cafés de deuren moeten sluiten vanwege het rookverbod. Alhoewel de burgemeester van onze stad het er niet mee eens is, geldt er uit vrees voor meer ongelukken nu een algemeen paddoverbod. Bang voor electorale ellende wisselen partijen van standpunt tijdens het integratiedebat. En ook bij Barroso knaagt de angst niet te worden herverkozen. Angst was het item van 2008.

Totaal overweldigd door de rake uitspraken van de drie heren liep ik de zaal uit: genoeg inspiratie voor een mooi nieuw jaar. Laten we 2009 met kracht en lef tegemoet treden!

Het debat als zuurstof voor D66 Amsterdam

D66 Amsterdam bruist en dat is te merken aan de activiteiten waarvan het debat een belangrijke pijler vormt. Het debat is in Amsterdam in drie verschillende soorten activiteiten gegoten: het D-Café, de Eettafel en D-Loquentia.

Op iedere derde dinsdagavond van de maand - enkele uitzonderingen daargelaten - vindt het D-Café plaats. Tijdens dit

politiek café worden een of meerdere sprekers uitgenodigd om een prikkelend debat aan te gaan over een actueel onderwerp. Dit debat wordt in goede banen geleid door doorgaans Maud van de Wiel of Jan Paternotte. Het D-Café is zeer laagdrempelig om te bezoeken. Naast inhoud staat ook gezelligheid voorop. Na het debat wordt er altijd geborreld. Een half uur voor aanvang van het debat is er een speciaal inloophalfuur voor nieuwe

leden, waar vertegenwoordigers van het centraal bestuur en de fractie aanwezig zijn. Hier kun je allerlei vragen kwijt en horen welke mogelijkheden er allemaal zijn om actief te worden. Het D-Café wordt iedere maand weer neergezet dankzij een enthousiast team onder de bezielende leiding van [Jan-Bert Vroege](#).

Een activiteit waar in kleinere kring de gedachten op scherp worden gesteld is de zogeheten Eettafel (of misschien in lijn

met de andere debatactiviteiten kunnen we ook wel van D-Eettafel spreken). Een keer in de twee maanden komt er een gastspreker langs die samen met de deelnemers en onder het genot van een goede maaltijd een prikkelend verhaal houdt. Door de kleinschaligheid is er meer gelegenheid voor de aanwezigen om het gesprek aan te gaan met de spreker en elkaar waarbij een gespreksleider voor structuur zorgt. Het afgelopen jaar is deze activiteit georganiseerd door [Gerbrand Kranendonk](#) die de eerstkomende Eettafel het stokje overgeeft aan [Brecht van Mourik](#). Het bestuur wil Gerbrand hartelijk danken. Tenslotte wordt het debat als vaardigheid gecultiveerd in Amsterdams eigen debatclub:

D-Loquentia. Hier hebben leden de kans zich te scholen in de retorische vaardigheden onder de bezielende training van verscheidene trainers. Trainingen worden afgewisseld met oefendebatten waarin de vaardigheden daadwerkelijk kunnen worden toegepast in de debatarena. Deze arena blijft niet altijd beperkt tot D66 Amsterdam: regelmatig worden externe partners uitgenodigd om mee in debat te gaan. Dit kan een andere D66 afdeling zijn, maar ook een andere doorgewinterde debatclub als Bonaparte. In juni zal het seizoen dan ook worden afgesloten met een spectaculair slottoernooi. Als Amsterdamlid kun je (minstens) weer iedere maand scherp gehouden worden dankzij de enthousiaste

organisatie van [Erik Heringa](#). Al deze activiteiten worden regelmatig via de Amsterdam-Mail, de website en eventuele andere media aangekondigd. Voor vragen kun je te allen tijde contact opnemen met de desbetreffende organisator of het bestuurslid Debat. Noteer in ieder geval alvast de komende data in februari:

18 februari 2009, 20.00 in P96, i.s.m. de JD: D-Café - Het Wallendebat.

19 februari 2009, 19.30 in Met Smaak: Eettafel met Bas Jacobs.

25 februari 2009, 19.30 in De Beiaard: D-Loquentia - Training
Ik hoop je binnenkort te spreken op een van bovengenoemde activiteiten!

[Hana van Ooijen](#), Bestuurslid Debat

Uit de gemeenteraad: niets ontvangen deze keer

REGIOBESTUUR D66NOORD-HOLLAND IS ER VOOR U

Het regiobestuur is primair ondersteunend/ faciliterend. Het zijn de vertegenwoordigers in de provincie, gemeenten en in Den Haag die het gezicht van de partij zijn. Wel is het regiobestuur ervoor om de structuur en communicatie binnen D66 te verbeteren. Bij deze stellen we ons aan u voor. Franc Weerwind is voorzitter, Patrick Blokzijl secretaris en Jan Keijzer penningmeester. Verder zijn Hans van Halem, Annemieke Schep en Ria Oosterop lid van het regiobestuur. Kortom, vergelijkbaar met een afdelingsbestuur, maar dan op provinciaal niveau (net even groter en complexer). Met twee burgemeesters en een wethouder zit er zeer veel bestuurlijke kennis en ervaring bij het regiobestuur.

Bovendien mogen we ons in Noord-Holland gelukkig prijzen met een deskundige fractie, bestaande uit twee Statenleden (Joke Geldhof en Zafer Yurdacul), drie duo-statenleden (Hein Struben, Flip de Groot en Andries Thijssen) en een fractiemedewerker (Sander Koning). Als regiobestuur ondersteunen wij de Statenfractie om een duidelijk D66-geluid te laten horen. Dit alles heeft het regiobestuur is een mission-statement verwoord. Voor meer informatie over D66Noord-Holland kan men terecht op www.d66noordholland.nl.

Kernpunten voor 2009:

- Afstemming tussen afdelingen (afdelingen kennen vaak dezelfde problemen en weten niet altijd wat er in de provincie speelt. Daarom is afstemming en kennisdeling van belang).
- Bijeenkomsten over thema's om ervaringen uit te wisselen en elkaar te leren kennen (zo waren er vorig jaar de ARV in Heerhugowaard over Duurzaamheid en de bestuurdersdag in Velsen over "groen voor rood").
- Ondersteuning van afdelingen (voor de gemeenteraadsverkiezingen zal het regiobestuur activiteiten opzetten om afdelingen te helpen. Ook is het van belang dat afdelingen, de basis van de partij, voldoende sterk blijven).
- Vraagbaak voor afdelingen (men kan met een vraag of probleem bij het regiobestuur terecht).

Nogmaals: het regiobestuur is er voor alle leden en afdelingen in de provincie. Noord-Holland heeft 60 gemeenten en kent 39 D66-afdelingen, waarvan Amsterdam veruit de grootste. Ruim de helft van de leden in Noord-Holland komt uit Amsterdam. Denk dus eens aan de provincie als je actief wil worden binnen D66. Als regiobestuur zoeken we nog een bestuurslid uit Amsterdam dat als schakel kan dienen tussen Amsterdam en de provincie. Ook als je een idee of informatie hebt horen we dat graag via regiod66noordholland@gmail.com.

Strijd der geesten

De debatcompetitie tussen Rotterdam en Amsterdam bereikte een voorlopig hoogtepunt in de Beiaard

Door Hana van Ooijen en Ingeborg Baltussen

Er hing een gezonde spanning in de lucht op woensdagavond 28 januari in het bovenzaaltje van De Beiaard, het thuishonk van de Amsterdamse debatvereniging D-loquentia. De enthousiaste D66-debaters zouden immers de strijd aandoen met D66 Rotterdam en een gastgezelschap uit Suriname. De Amsterdammers kwamen langzaam

binnendruppelen, in minder groten getale dan normaal, dus uiteindelijk konden er 2 teams van 3 man/vrouw gevormd worden om het tegen de anderen op te nemen. De regie van de avond was heel vertrouwd in handen van John Bijl. Op zijn vraag of we ook allemaal genoten hadden van de inaugurele rede van Obama antwoordde de zaal volmondig ja. Toen hij vervolgens vroeg of we dan ook nog wisten wat hij gezegd had

bleef het opvallend stil, met hier en daar een dappere poging. Aldus demonstrerend dat een goed spreker zelfs zonder een per se treffend verhaal de zaal weet mee te nemen, weet te overtuigen en weet te raken. Dus met een groot Yes-we-can-gevoel betraden de eerste teams de arena.

Provocerende stelling

Rotterdam tegen Suriname met als stelling: Nederland moet de Antillen verkopen. Suriname nam als proponent als eerste het woord en bouwde kunstig haar betoog. Terugkerende tijden van kolonialisme, het recht van het volk en de kosten waar Nederland dan eindelijk van verlost zou zijn, juist in tijden

van deze kredietcrises. Nederland moest de Antillen aan het volk verkopen. Niet voor geld, maar voor het goede. Rotterdam bracht hier dapper tegen in dat het volk van de Antillen aangegeven heeft dit niet te willen en dat wij Nederlanders het zo'n heerlijke vakantiebestemming vinden, helemaal in vergelijking met ons koude landje aan de Noordzee. Suriname legt hierop nog eens haarfijn uit dat de stelling niet vraagt of het volk het wil maar of Nederland het moet doen. En dat wij als Nederland toch blij moeten zijn om daarmee meteen van de criminele Antilianen af te zijn. Hierop laat Rotterdam zich niet onbetuigd. Alsof er geen Nederlandse criminelen naar de

Antillen gaan. Joran van der Sloot is hier toch een goed voorbeeld van. Beide teams vatten vervolgens nog eens hun standpunten samen en daarmee eindigt de eerste ronde.

Seksindustrie

Er moet een investeringsfonds voor de seksindustrie komen. Dat is de stelling waarover de twee Amsterdamse teams strijd over mogen gaan voeren. Amsterdam Eén betoogde vol verve dat dit absoluut noodzakelijk is. De seksindustrie veroorzaakt overlast maar door een investeringsfonds kan een ondernemer toch nog iets uit deze sector halen. Amsterdam Twee begrijpt dit niet helemaal. We hebben het hier

over het oudste beroep van de wereld, waar optimale marktwerking plaatsvindt. Voor elke beurs wat wils, van de tippelzone tot aan de luxe callgirl en alle varianten ertussenin. Deze sector bedruipt zichzelf, daar hoeft niet in geïnvesteerd te worden. Amsterdam Eén riposteert dat de seksindustrie meer is dan alleen prostitutie. Hier is geld te verdienen en de mogelijkheid om langdurig te kunnen investeren is wenselijk. Twee interrumpeert met de vraag wat Eén nou eigenlijk bedoelt met een investeringsfonds want het wordt steeds onduidelijker. Volgens Eén gaat het hier om een soort beleggingsfonds waar hoge rendementen te behalen zijn. Hierop reagerend geeft Twee aan dat als

een bedrijfstak moeite heeft zichzelf staande te houden een investeringsfonds de moeite waard is, maar dat het als een paal boven water staat dat ook de markt voor erotische producten of porno booming is en zeker niet tegen de nullijn aanswaffelt. Afsluitend concluderen beide partijen hun argumenten en is hiermee een zinderende tweede ronde beëindigd.

Hekeldicht

Alle teams worden na deze zinderende en toch al uitputtende debatten nog eens flink op de proef gesteld met een heel ander soort spreekvaardigheid: het houden van een lofzang dan wel hekeldicht over een specifiek onderwerp. Suriname houdt een hekeldicht

over Europa: 'De bureaucratie in Europa is zo ernstig dat je 15 handteke-

ningen nodig hebt om een pen voor een handtekening te kunnen krijgen!' Daarna is het de beurt van Amsterdam Twee om een lofdicht te houden op de Christelijke Feestdagen: 'Met Kerst kun je zowel letterlijk als figuurlijk een boom opzetten' Rotterdam hekelt

vervolgens de Trendwatcher: 'Hoe heet die hippe trendwatcher ook al weer: Adjiedj Bakas, nou voor mij is hij Akkies Jakkies.'. Als laatste looft Amsterdam Eén het Liberalisme: 'Ja, ik heb eigenlijk helemaal niet veel tijd nodig om het liberalisme lof te bezingen, maar ik zal er dan toch drie minuten over volpraten.' Hiermee is ronde twee beëindigd en volgt er nog een laatste ronde.

Besnijdenis

Alle teams hebben een opiniestuk ontvangen met als titel: Besnijdenis is mishandeling. Schrijfster Selma Schepel noemt meisjesbesnijdenis per definitie slecht, dom en barbaars, maar ook het wegsnijden van de mannelijke

voorhuid is niet minder dan zware kindermishandeling. Het is onzin, amputatie van gezond weefsel, een onnodige operatie van niet-zieke kinderen. Het is duidelijk, zij is geen voorstander. De teams moesten nu allemaal een betoog houden en daarin het tegenovergestelde beweren. Tal van argumenten passeerden de revue, waarbij hygiëne een belangrijke inspiratiebron vormde. Zo vroeg het Rotterdamse team retorisch, impliciet refererend aan de landen waar besnijdenis gemeentegoed is: Wat is er in de woestijn? Daarnaast versterkten zij hun standpunt voor besnijdenis met het argument dat bewezen is dat het het risico op AIDS verlaagt, wat verontwaardigd

werd weerlegd door Amsterdam Eén: de kans op AIDS verminder je met het gebruik van condooms! Ook schroomde betoogster namens Amsterdam Eén niet om er nog even op te wijzen dat er wel een verschil zit tussen besnijdenis van mannen en vrouwen; waar er bij mannen slechts inderdaad een enkel stukje huid wordt weggehaald, wordt er bij vrouwen een nogal essentieel gedeelte weggehaald. Inderdaad schrokken partijen er ook niet voor terug om te refereren aan seksgerelateerde argumenten. Zo werd besnijdenis als grote oplossing voor premature ejaculatie gezien. Opvallend was dat religie-gerelateerde argumenten relatief weinig gewicht in de

schaal legden.

Winnaar

De jury trok zich na deze laatste ronde even terug en riep na rijp beraad Rotterdam uit tot algehele winnaar van de wedstrijd. Zij wonnen een zeer toepasselijk "How to loose my virginity-pakket". Al met al een weer een geslaagde debatavond.

En als je naar aanleiding van dit stukje ook zin hebt gekregen om mee te debatteren, hou dan de agenda, de Amsterdam Mail en de website in de gaten. Debatteren kun je leren, en de beste trainers staan ons ter beschikking. Meer weten? Mail: erik@heringa.net

Colofon

De Olifant wordt gemaakt door een onafhankelijke redactie van de afdeling Amsterdam van D66.

Het volgende nummer verschijnt begin april 2009. Bijdragen naar: thijs.baas@gmail.com
fverhagen@amerika.nl
Eerdere nummers, [klik hier](#).

© Copyright 2009,
de Olifant & auteurs
Overname van artikelen?
Bel even met 020-
6142840

Redactie:

Thijs Baas
(hoofdredacteur)
Frans Verhagen
(lay out)
Olivier Morot

Jaap Stikkelbroeck
Kenneth Donau
Sjaak Scheele
Sandra de Vries
Ingeborg Baltussen
Sander Koning

Eerdere nummers van de Olifant zijn gemakkelijk te bereiken op onderstaande adressen:

[Olifant februari/maart 2008 \(liberalisme, Groenman rapport, Engelse liberals, Obama/Clinton\)](#)

[Olifant mei/juni 2008 \(speciaal nummer over integratie, matching funds, defensie, van Mierlo\)](#)

[Olifant juli/augustus 2008 \(nieuw kiesstelsel, een nieuwe bonusregeling, afdeling Enschede, Pechtold en het liberalisme\)](#)

[Olifant oktober 2008 Reacties op het PPC document Vertrouwen op eigen kracht; alternatieven voor de de war on sex; de sorrycultuur.](#)

[Olifant december 2008 Wat D66 kan leren van Obama; Economische crisis; de vleestax; open brief aan Rutte.](#)

Volgende nummer april 2009
Redactionele bijdragen: 10 maart

VACATURE

Hoofdredacteur Olifant

De redactie van de Olifant, het acht keer per jaar verschijnende magazine van D66 Amsterdam, zoekt een hoofdredacteur die het PDF magazine verder kan uitbouwen en laten doorgroeien naar een medium dat discussie en debat binnen de partij aanjaagt en breedte geeft.

De hoofdredacteur leidt de redactie, stimuleert de ontwikkeling van het magazine en draagt uiteindelijk verantwoordelijk voor een kwalitatief hoogwaardig product.

De hoofdredacteur is iemand met bindende en leidende kwaliteiten op het gebied van redactioneel werk. Journalistiek ervaring strekt tot aanbeveling maar is geen vereiste.

De gezochte hoofdredacteur publiceert nu al regelmatig, hetzij in gedrukte vorm, hetzij on line, en geeft daarin blijk van een brede interesse.

Bij afweging van geschiktheid worden publicaties meegenomen in de overwegingen, alsmede aantoonbare ervaring in het redigeren van stukken van anderen en het uitzetten van een redactionele lijn.

De redactie organiseert voor aangemelde kandidaten een interviewsessie en zal zelfstandig beslissen wie de meest geschikte persoon is voor de positie.

Aanmeldingen bij Thijs Baas (thijs.baas@gmail.com) of Frans Verhagen (amerika@amerika.nl)